RENÈE SHANN

Surprizele unei căsătorii din interes

ALCRIS

Capitolul 1

Vara veni cu întârziere în acel an. Kimberley Adams stătea în fața ușii-fereastră din living, oftând. Era o zi însorită de septembrie. Ar fi trebuit să plece, dacă vroia să nu întârzie.

Nu-i plăcea deloc ideea de a pleca de la Bramcote, casa pe care o iubea atât de mult. De fapt, nu mai simțise de mult timp nici o dorință de a mai face ceva. Era singură, dar, slavă Domnului, avea Bramcote și cel puțin acesta nu-i putea fi luat, așa cum se-ntâmplase cu tot ceea ce iubise.

Poate tocmai pentru că era atât de legată de casa ei și atât de obișnuită cu ea, Kimberley nici nu-și mai dădea seama ce era în neregulă la aceasta. Tatăl ei spusese în februarie că acoperișul dădea semne de deteriorare după ce se topise stratul gros de zăpadă și că ar trebui să se gândească toți pentru a găsi o modalitate de a plăti câteva reparații.

Asta se-ntâmplase însă înainte de a se îmbolnăvi. Apoi, Kimberley fusese mult prea preocupată și îngrijorată de sănătatea lui pentru a-i mai păsa de acoperiș.

Se gândi că n-ar putea trăi altundeva; îi plăcea acea izolare a casei care era considerată ca aparținând de satul Amberton doar în virtutea faptului că era legat de acesta de o alee lungă.

Privi pajiștea din fața casei, nemulțumită de faptul că trebuia să facă acel drum – absolut inutil după părerea ei – până în orașul învecinat, Thaxly.

Privi și livada unde, copil fiind, petrecuse atâtea ore fericite. Tânjea după acea fericire, mai ales că își aminti că acolo, în acea livadă, David o ceruse în căsătorie și îi jurase dragoste veșnică. Își amintea cât de emoționată fusese și cum apoi alergaseră amândoi spre casă pentru a-i spune tatălui ei că se logodiseră.

Tatăl ei... Ochii i se umplură din nou de lacrimi și cu greu se stăpâni să nu izbucnească într-un hohot de plâns. Da, era mai bine să plece. Charles Forester, avocatul tatălui ei, îi telefonase de trei ori ca s-o roage să vină, deși ea nu înțelegea de ce nu-i spusese la telefon despre ce era vorba, sau de ce nu-i scrisese o scrisoare, ca s-o scutească de acel drum până la Thaxly.

Oricum, ceea ce avea să-i spună nu putea fi important. Bramcote, casa în care se născuse și pe

care o iubea aproape tot atât de mult ca pe tatăl ei și pe David, era acum a ei. De fapt, acesta fusese singurul gând care o susținuse în momentele de desperare! Orice s-ar întâmpla, Bramcote, care-i inspira acel sentiment de încredere și siguranță, era a ei, și dacă domnul Forester vroia s-o anunțe că tatăl ei îi lăsase moștenire foarte puțin bani, ar fi putut-o scuti de acel drum, pentru că știa deja acest lucru. Banii nu aveau importanță; nu conta decât Bramcote.

Kimberley se-ntoarse după două ore. Se prăbuși pur și simplu într-un fotoliu, încă uluită de ceea ce-i spusese avocatul. Cuvintele se-nvârteau amețitor în mintea ei și pur și simplu nu le putea crede.

Conținutul testamentului o șocă: nici nu mai auzi bine restul – regrete și faptul că nu avea nici o șansă dacă intenționa să-l atace.

– Vreți.... vreți vă rog, să repetați? îl întrerupse ea, imediat ce se simți în stare să articuleze câteva cuvinte, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era vorba de o greșeală.

– Banii pe care tatăl dumneavoastră vi i-a lăsat...

– Nu, nu această parte; știu că este vorba de o sumă minimă de subzistență. Partea care mă interesează este referirea la Bramcote.

Bătrânul avocat era vădit stânjenit. Oare auzise despre ea că fusese pe punctul de a avea o cădere

nervoasă? se întrebă Kimberley. Sau se temea ca nu cumva să-i facă o scenă în birou? În orice caz, când începu să citească din nou, vocea lui era plină de compasiune.

– Există o singură modalitate prin care poți moșteni Bramcote, și anume, dacă în decurs de șase luni de la data decesului tatălui tău, capeți statut de femeie căsătorită.

Această frază încă i se mai învârtea în cap când sună telefonul – atât de insistent, încât până la urmă, Kimberley răspunse:

– Te-am adus din grădină?

Era Doreen Gilbert, o doamnă de aproximativ patruzeci de ani, despre care se știa în sat că ajută pe cei oropsiți și pe care ea însăși o cunoștea de ani de zile și o simpatiza.

– E frumos afară, răspunse ea, lăsând-o să creadă că într-adevăr fusese în grădină.

– Ce mai faci?

– Bine; dar tu și Edward?

– La fel ca acum două zile, când am vorbit ultima oară la telefon. Ți-am spus atunci că, în sfârșit, l-am convins pe soțul meu să-și ia o vacanță prelungită.

– Da... mergeți în Insulele Canare, nu-i așa? De sâmbătă într-o săptămână, parcă... își aminti ea vag.

– Ești pe aproape... De fapt, plecăm în Bahamas, dar ai reținut bine data. Abia aseară Edward mi-a amintit că, exact cu o zi înaintea plecării, e ziua

mea. Pe scurt, motivul pentru care te sun este că ne-am hotărât să dăm o petrecere – ceva fără pretenții... oricum, rochiile mele cele mai bune vor fi deja împachetate.

Altădată, acest comentariu ar fi amuzat-o pe Kimberley, având în vedere că soțul lui Doreen, bancherul, o adora și nu i-ar fi impus pentru nimic în lume vreo restricție în ceea ce privea sumele cheltuite pe îmbrăcăminte, de unde și garderoba impresionantă a acesteia.

– Sunt sigură că va fi o petrecere minunată.

Da, cu un an în urmă participase și ea împreună cu David la una din petrecerile date de familia Gilbert – un amestec inedit între oropsiții lui Doreen și bancherii simandicoși, prietenii lui David.

– Și eu sper. Vii, nu-i așa? Te rog, Kim, vino, insistă ea, ca și cum ar fi știut că aceasta era pe punctul de a refuza. Nu mă voi putea bucura nici eu de petrecere dacă nu vii. Și așa și mă-ngrijorează gândul că ești singură în casa aceea...

– Ce are Bramcote? sări imediat Kimberley în apărarea casei atât de dragi, deși poate fără ardoarea cu care ar fi făcut-o altădată. E adevărat, poate că nu i-ar strica puțină vopsea pe alocuri, dar...

– Te rog să mă scuzi, n-am vrut să spun asta. Știu că Bramcote este iubirea vieții tale și nici un

bărbat... Se opri, amintindu-și de logodna cu David Bennet și de efectul devastator pe care ruperea acesteia l-a avut asupra lui Kimberley. Kim, te las acum; fac numai gafe. Petrecerea e vinerea viitoare; nu uita că te aștept!

Era ceva ce o deranja pe Kimberley; cu siguranță, nu intra în categoria bancherilor și atunci...? Urma să fie inclusă în grupa neajutoraților pe care-i susținea Doreen? Nu voia să devină unul din cazurile sociale ale acesteia. Nu mai fusese la o petrecere de când primise scrisoarea aceea de la David...

"Ah, tată!" Era mai mult un geamăt decât un strigăt și nu și-l putuse reprima, prăbușindu-se din nou în fotoliul lui preferat. Și-ar fi dorit tare mult ca el să nu fi făcut ceea ce crezuse necesar să facă. Nu putea suporta să piardă Bramcote – era căminul ei, oaza ei de liniște.

Cu toate acestea, își dădea bine seama ce-l determinase să ia această hotărâre.

Până acum zece luni, fusese cea mai fericită fată: era logodită, urmând să se căsătorească după o lună. Apoi, sosise scrisoarea de la David – ca un trăsnet – având în vedere că exact cea dinainte fusese plină de cuvinte de dragoste. Expresia feței ei, din ce în ce mai lividă pe măsură ce citea scrisoarea, înainte ca lacrimile să înceapă să-i curgă, nestăvilite, îl preveniseră pe tatăl ei asupra

faptului că era ceva în neregulă. Începuse s-o întrebe ce se întâmplase, dar nu mai îndrăzni să-și ducă întrebarea până la capăt, văzându-i privirea îndurerată. Fără a fi în stare să scoată vreun cuvânt, ea îi dăduse foaia de hârtie, ca să citească singur cum David cunoscuse o altă femeie de care se îndrăgostise.

Tatăl ei făcuse tot posibilul să-i aline suferința, dar fără nici un rezultat. Nici nu mai vroia să-și amintească de coșmarul lunilor ce urmaseră: luni în care nu-i mai păsa de nimic, nici chiar de viața ei, lăsându-se pradă depresiei. Își amintea însă cât de bun fusese tatăl ei cu ea în acele momente și de lungile lor discuții care, din păcate, aveau același final: refuzul ei de a se mai căsători vreodată, sau cel puțin de a se mai implica emoțional într-o relație cu un alt bărbat; nu mai vroia s-aștepte iar, plină de dragoste și emoție, ca el să vină, sau să telefoneze, sau să-i scrie, nu mai vroia să-și facă speranțe și planuri, ca apoi să constate că există ceva în legătură cu ea care-l făcea pe orice bărbat să renunțe cu ușurință la ea pentru o alta.

Kimberley se apropie din nou de ușa-fereastră. Nu putea să renunțe la Bramcote; doar simplul gând că așa ceva ar putea fi posibil o făcea să se revolte cu toată ființa ei, chiar dacă aceasta însemna să se conformeze clauzei din testament.

Cât de mult greșise tatăl ei! Cum de nu putea înțelege cât de mulțumită ar fi fost să locuiască singură acolo! Dar acesta era modul lui de a încerca s-o protejeze așa cum făcuse toată viața. Era puțin dezamăgită, dar își iubea tatăl prea mult, pentru a-l acuza. Își amintea de una din discuțiile lor când ea renunțase la școală pentru a putea administra casa. Tocmai fusese în sat să cumpere ceva și reținu comentariul întâmplător făcut de cineva în legătură cu asemănarea perfectă dintre ea și mama ei – același păr blond și ochi căprui, cu deosebirea însă că nu avea acea sensibilitate exacerbată până la limită, a mamei sale.

– Este adevărat că mama era exagerat de sensibilă? întrebă ea cum ajunse acasă.

– Ai auzit vorbindu-se în sat? Apoi, tatăl ei îi povestise circumstanțele în care se petrecuse moartea soției lui și care-i împovăraseră în mod iremediabil conștiința.

Kimberley știa că mama ei se înecase, și când tatăl ei termină de povestit, încă mai era convinsă că fusese vorba despre un accident; abia atunci înțelese însă atitudinea supraprotectoare a acestuia față de ea.

– Nu se-ntâmpla decât rareori ca eu și mama ta să ne certăm, continuase el. Era o femeie frumoasă, dar, într-adevăr, extrem de sensibilă și de irascibilă.

Am fost fericiți împreună, Kim, să nu te îndoiești niciodată de acest lucru. Dar... făcu o pauză, evitându-i privirea.

– V-ați certat dintr-un anumit motiv?

– Da, ne-am certat.

– Din ce motiv?

– În legătură cu tine, spuse el după o lungă ezitare.

– Cu mine?

– Erai atât de sensibilă... plângeai și dacă se-ntâmpla să calci pe un păianjen. Atunci, m-am gândit că ți-ar prinde foarte bine dacă te-am trimite la un internat... m-am gândit că te-ai mai fi călit puțin.

Kimberley își aminti cât de nefericită fusese la internatul la care fusese trimisă, numai că acea nefericire nu durase mult. După o săptămână, era din nou acasă, de data aceasta pentru a rămâne definitiv; în timpul absenței ei, mama sa murise.

– Mama ta a fost îngrozitor de nefericită după ce-ai plecat; n-am putut să-i smulg nici măcar un zâmbet. Apoi, într-o zi, spuse că merge să se plimbe – nimic neobișnuit; făcea de multe ori asta. Atunci, după ce a plecat, am luat hotărârea: văzând-o atât de tristă, am decis să te aduc înapoi. Abia așteptam să-i dau vestea când se întoarce. Numai că... Rosemary nu s-a mai întors... reuși el cu greu să-și termine fraza, cu ochii în lacrimi.

– În nici un caz nu s-a sinucis pentru că se simțea atât de nefericită, interveni Kimberley, ridicându-se de pe scaun și îmbrățișându-l, pentru că intuise foarte bine ce se petrecea în mintea lui. Sunt absolut convinsă de asta. Te iubea prea mult pentru a face un astfel de gest; de fapt, pe amândoi ne iubea.

Așa și era; Kimberley era convinsă că moartea mamei ei fusese un accident. Dar, după ce David o părăsise, surprinsese de câteva ori privirea îngrijorată a tatălui, ca și cum acesta s-ar fi temut ca nu cumva, desperată cum era, să-i spună și ea că merge să se plimbe – și să nu se mai întoarcă niciodată.

Totuși, indiferent cât era de nefericită, Kimberley nu intenționa să-și pună capăt zilelor, chiar dacă, în scurt timp, deveni conștientă de faptul că avea să-și piardă și tatăl. Într-adevăr, după o suferință la care fusese martoră neputincioasă și care se agrava din zi în zi, tatăl ei murise, lăsând-o complet singură.

În dimineața zilei ce urmă vizitei la avocat, Kimberley se trezi copleșită de povara aceluiași gând: apropiata pierdere a casei. Deși fără tragere de inimă, își făcu de lucru prin casă – ziua trebuia umplută cumva.

La un moment dat, uitându-se întâmplător pe fereastră, îl văzu pe doctorul Ellis venind pe alee.

Nu-și dorea compania nimănui, dar se gândi că se purtase foarte îndatoritor cu ea tot timpul cât tatăl ei fusese bolnav. Își amintea chiar că, în ziua înmormântării, o sărutase pe obraz și, apoi, din amabilitate, îi propusese să-i spună pe nume. Da, n-o deranja; în definitiv, nu părea să fie o diferență mai mare de zece ani între ei.

– Bună dimineața, domnule doctor Ellis, îl salută ea, deschizându-i ușa. Se părea totuși că se obișnuise cu această formulă de adresare.

– Colin, o corectă el. Ce mai faci, Kimberley?

– Mulțumesc, bine. Ai timp să bei o cafea?

N-o deranjă că o urmă în bucătărie, deși intenția ei fusese să-l lase în salon. De fapt, nimic altceva n-o mai deranja în afara perspectivei de a-și pierde casa.

– Presupun că ești foarte ocupat, ca întotdeauna, încercă ea să înceapă o conversație.

– Dacă spun că momentan nu sunt, precis începe o epidemie de gripă. Cum dormi? nu se putu el abține să nu întrebe, observându-i cearcănele de sub ochi.

– Foarte bine, minți ea, începând să regrete că-l invitase și străduindu-se să-i îndrepte atenția spre un alt subiect. Crezi că va mai dura această vară târzie?

– Ar trebui să ieși mai mult.

– Poate am să mă plimb prin grădină în această după-amiază.

– Nu crezi c-ar fi mai bine să mai participi la câte un eveniment monden?

– Tatăl meu a murit abia de două săptămâni.

– Știu; și l-ai îngrijit fără să te menajezi deloc. Dar acum s-a terminat, Kimberley. Ai dreptul să te bucuri din nou la viață.

Deja, Kimberely își dorea să fie singură. Se ridică și-și duse ceașca la chiuvetă, neștiind cum să-i dea de înțeles să nu-și mai prelungească vizita.

– Mergi la petrecerea lui Doreen Gilbert? întrebă el ridicându-se și apropiindu-se de ea.

– Da, s-ar putea.

De fapt, n-avea deloc intenția să meargă acolo, dar îi era mai ușor să mintă.

– Abia aștept să ne vedem acolo.

– Da, spuse ea răsuflând ușurată când îl văzu că se pregătește de plecare.

Apoi, imediat ce închise ușa în urma lui, nu se mai gândi nici la el, nici la petrecere, ci, așa cum se-ntâmpla mereu în ultima vreme, la tatăl ei, la testament și la David – gânduri ce-i umpleau ochii și sufletul de lacrimi. Plângea mult; era de nerecunoscut față de cum fusese cu un an în urmă: veselă și lipsită de griji. Dar, cu un an în urmă îl avea pe David, pe când acum, nu numai că nu-l mai avea nici pe el, nici pe tatăl ei, dar în curând nu va mai avea nici casa.

***

Era chiar vineri dimineața – ziua petrecerii lui Doreen, când Kimberley, în timp ce lucra în grădină, o văzu chiar pe aceasta venind spre ea, cu un aer hotărât.

– Arată foarte frumos grădina ta, remarcă Doreen.

– Da, dar necesită multă muncă.

– Îți pot trimite grădinarul meu să te ajute.

– Mulțumesc, dar îmi face plăcere s-o fac eu însămi. Ai timp să bem împreună un ceai?

– Ah, mă temeam că nu vei mai spune asta!

De fapt, invitația îi dădea ocazia de a ataca subiectul pentru care venise.

– Ți-ai pregătit rochia pentru diseară?

Întrebarea fusese pusă așa, într-o doară, dar Kimberley nu se lăsă păcălită de tonul nonșalant.

– Știi... te rog să nu te superi, dar...

– Să nu-mi spui că nu vii! Te rog, Kim! Mi-am pus toată speranță în venirea ta.

– Vei avea o mulțime de invitați; nu-mi vei simți lipsa.

– Ba da! M-am bazat că vei veni. În plus....

– Ce anume?

– Ți-ar face bine să mai ieși din casă.

– Nu cumva ai vorbit cu doctorul Ellis?

– Nu mă poți învinui pentru asta. Suntem îngrijorați pentru tine, Kim. Ai slăbit, ești palidă.

– Nu e nevoie să...

– Te rog, vino, Kim. Fără tine, petrecerea mea nu va mai avea nici un farmec, îți vorbesc cât se poate de sincer.

Ce mai conta dacă-și sacrifica o oră și trecea pe la Doreen, se gândi Kimberley care, deși în nici un caz nu credea că absența ei putea strica petrecerea cuiva, nu rămase insensibilă la îngrijorarea sinceră a prietenei ei.

– Ah, Doreen, chiar nu ți s-a întâmplat niciodată să nu obții ce vrei?

– E adevărat? Vii?

Doreen plecă încântată, dar Kimberley deja începuse să regrete promisiunea făcută.

Se îmbrăcă totuși fără prea mare interes pentru modul în care arăta și, pe la ora nouă și jumătate, porni spre casa familiei Gilbert. Știa că petrecerile lor începeau de la opt seara și se prelungeau până dimineața, așa că ora aceea i se părea foarte rezonabilă, mai ales că nu intenționa să rămână decât foarte puțin.

Muzica se auzea încă de pe alee, făcând-o să-și dorească și mai mult liniștea de acasă. Mașinile parcate în fața casei – de la autentice rable, la autentice Bentley – sugerau faptul că invitații purtau de la blugi, la smoching.

– Îmi face mare plăcere să te revăd, domnișoară Adams, o întâmpină majordomul.

– Vai, George, cum suporți zgomotul acesta? întrebă ea știind, din discuțiile anterioare, cât de mult suferea urechea lui muzicală.

– Cred că toată lumea se simte bine, veni răspunsul, diplomat.

– Kim, ai venit! strigă încântată Doreen, tocmai apărând. Vroiam să trimit după tine, dar mi-am spus că, din moment ce-ai promis... mă duc să-ți aduc ceva de băut și apoi te prezint.

Doreen dispăru, înainte să poată să-i spună că nu o interesa nici băutura, nici să fie prezentată. Kimberley privea spre musafiri, amuzată de cât de evident se împărțeau în două grupuri: cei din anturajul lui Doreen și cei din anturajul soțului acesteia. Tocmai îl căuta din priviri pe doctorul Ellis, când un bărbat înalt, în jur de treizeci și cinci de ani, reveni de pe balcon și, privind întâmplător în direcția ei și descoperind-o, rămase locului s-o fixeze.

Kimberley își mută privirea, nu însă fără a fi înregistrat undeva în subconștient puloverul lui negru care-i îmbrăca atât de bine umerii lați și statura atletică, un indiciu al faptului că-și petrecea mare parte din zi în aer liber. Îl catalogă drept unul din prietenii lui Doreen, fiind gata să-l dea uitării.

Numai că se dovedi a nu fi chiar atât de simplu.

– N-am fost prezentați, auzi o voce joasă, profund masculină, chiar alături.

Kimberley se întoarse și-și ridică privirea: era chiar bărbatul blond care tocmai intrase de pe balcon cu câteva clipe înainte. Probabil că ieșise puțin să se răcorească după un dans, sau... Își aminti cum ea și David ieșiseră pe același balcon, vrând să aibă câteva clipe de singurătate.

– Nu, n-am fost... răspunse ea pe un ton rece, încercând să depășească durerea amintirilor.

– Slade Darville, se prezentă el, vădit mirat de răceala cu care era întâmpinat.

– Kimberley Adams. Vă rog să mă scuzați...

Brusc, simți nevoia să fugă undeva departe, unde nimeni să nu-i vadă lacrimile pe care abia și le mai putea stăpâni la gândul că nu va mai fi niciodată cu David. Fără să mai aștepte să dea mâna cu individul, îi întoarse spatele și plecă.

Își recăpătase stăpânirea de sine când, în sfârșit, o găsi pe Doreen căreia intenționa să-i spună, sub un pretext oarecare, că vrea să plece.

– Te rog, spuse Doreen oferindu-i un pahar cu băutură. Scuză-mă că a durat atât de mult, dar... știi cum e cu atâția invitați. Și acum, spune-mi, pe cine să-ți prezint mai întâi?

Kimberley se strădui să arate un minimum de interes și aruncă o privire spre ringul de dans; îl văzu acolo pe bărbatul față de care se purtase atât

de nepoliticos; dar mustrările de conștiință i se calmară când își dădu seama, după cum se comporta cu roșcata din brațele lui, că nu fusese chiar atât de afectat de gestul ei.

– Ah, nu! exclamă Doreen, care îi urmărise privirea. Categoric, nu Slade Darville. Nu e pentru tine, scumpa mea.

– Cum adică?

– Pentru el, fetițele ca tine sunt un fel de gustare la micul dejun.

– Vrei să spui că e un lup mare și rău?

– Mai degrabă un crai fără pereche.

Și totuși, în timp ce-l critica, îi zâmbi când acesta, instinctiv, își îndreptă privirea spre ele.

– Nu mai e necesar să faci prezentările; s-a prezentat el însuși.

– Mulțumește lui Dumnezeu că nu a fost mai insistent, altfel ți-ar fi fost imposibil să scapi de el.

Kimberley consideră că e mai bine să nu menționeze nimic despre actul ei de impolitețe pe care Doreen categoric că nu l-ar fi apreciat față de nici unul dintre invitații ei.

– Vrei să spui că m-aș afla în primejdie?

Nici ea nu știa de ce pusese această întrebare, pentru că subiectul era încheiat. Și, în plus, nici nu era interesată de el, tot așa cum nu o interesa vreun alt bărbat în afară de David.

– Lasă-l în pace, draga mea.

– De ce? insistă Kimberley spre propria ei surprindere.

Amândouă priveau în direcția lui când, la schimbarea melodiei, Slade se desprinse, aproape cu forța, din brațele roșcatei, pentru a trece în cele ale unei brunete cât se poate de atrăgătoare.

– Pentru că... Uite... ai văzut și tu de ce: este tipul de bărbat care cucerește femeile cu tot atât de multă ușurință cu cât le părăsește apoi. Nici măcar căsătoria nu l-ar schimba. Or, dacă vrei o legătură sentimentală...

– Nu vreau! o întrerupse ea atât de brutal și de categoric, încât de teamă să nu-și fi ofensat prietena, simți nevoia să mai continue subiectul, deși n-o interesa deloc. E căsătorit?

– Nu și nici nu a fost vreodată. Aș putea face pariu că, dacă o femeie ar fi suficient de șireată să-l prindă într-un moment de slăbiciune și să-l ducă în fața altarului, în dimineața următoare cum s-ar trezi, Slade s-ar și duce la avocatul său ca să se intereseze de divorț.

Subiectul devenea plictisitor pentru Kimberley, când, deodată, în mintea ei începu să se contureze vag o idee: Slade Darville trebuie să fi simțit o cât de mică atracție pentru ea, din moment ce venise și se prezentase.

Nu, ideea era o nebunie! Nu era genul de femeie care să umble după un bărbat. În plus,

David îi arătase că nu era în stare să mențină prea mult timp interesul unui bărbat. Rupând logodna, David îi distrusese și încrederea în sine. Era timpul să schimbe subiectul.

– Doctorul Ellis a spus că va veni, dar nu l-am văzut.

– Nu ai auzit? E un virus care provoacă o infecție intestinală în satul învecinat și bietul Colin trebuie să dea o mână de ajutor, fiindcă nu sunt suficiente cadre medicale. Din fericire, eu și Edward plecăm și sper să ratăm această epidemie.

Doreen părea foarte mulțumită să continue la nesfârșit discuția, dar Kimberley, dându-și seama că și așa monopolizase gazda prea mult timp, insistă ca aceasta să se ocupe și de ceilalți invitați. Ea însăși nu intenționa să mai rămână decât câteva minute în plus, după care să plece acasă; plecarea ei putea trece în acel moment neobservată. Eventual, va lăsa un mesaj la George.

Se-ntoarse spre ușă, dar bărbatul blond cu ochi albaștri îi bară drumul.

– Doar n-ai de gând să pleci înainte de a-ți fi acordat plăcerea unui dans cu mine!

Rămase acolo, țintuită, cuvintele lui Doreen încă răsunându-i în urechi. Își ridică spre el ochii mari, căprui, apoi zâmbi, așa cum aproape uitase să o facă.

– Și tu ai putea să-ți oferi un mic regal...

Capitolul 2

În brațele lui Slade Darville și în acordurile lente ale muzicii, Kimberley simțea nevoia mai degrabă să plângă decât să zâmbească. David fusese ultimul bărbat cu care dansase și chiar și simpla amintire a lui îi dădea un sentiment de vinovăție – încă mai avea impresia că-l trăda.

Slade Darville dansa bine și o ținea exact așa cum îi plăcea ei – nici prea strâns, nici prea lejer. Dar, cam asta era tot ce-i plăcea la el; în rest, gândul la David și la posibilitatea pierderii casei o sufoca!

Nu era scundă, dar individul acela era cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt decât ea și, dacă în timp ce dansase cu partenerele dinainte vorbise tot timpul, acum se mulțumea să înconjoare ringul de dans fără a spune un cuvânt.

Era clar, se gândi ea, că se simțise dator să invite la dans fiecare fată singură care probabil i se părea stingheră.

– Cu ce te ocupi? întrebă ea, înfuriată la gândul că ar putea inspira milă. Îl privi în ochi – ochii aceia de un albastru intens – apoi își mută privirea, când nu primi nici un răspuns. Făcuse o gafă? De fapt, ea însăși îl catalogase printre cei fără căpătâi aflați sub protecția prietenei ei. Sau, poate că nu ai serviciu, continuă ea, vrând să mai atenueze ceea ce putuse părea incriminator; e ceva frecvent.

– Deocamdată am relaș, veni răspunsul destul de laconic, însoțit însă de un zâmbet.

Vroia să spună că e actor? Kimberley se adânci în gânduri, lăsându-și pașii să-l urmeze mecanic. Ideea aceea oarecum absurdă de a-și păstra casa cu ajutorul lui, se contura din ce în ce mai insistent. Poate că, totuși, fusese atras – cât de puțin – de ea, dar cum să aibă îndrăzneala să-i ofere rolul care o interesa? Tatăl ei îi lăsase o sumă mică de bani, dar i-ar fi împărțit bucuroasă cu el.

– A fost perfect, spuse Slade.

Abia atunci Kimberley își dădu seama că muzica încetase, dar că individul o ținea în continuare de braț, conducând-o în afara ringului de dans; căuta cu desperare un subiect cu care să-i mai poată reține atenția, dar mintea părea să-i fie complet goală.

– Intenționai să pleci, am dreptate?

– Da, recunoscu ea, deși imediat regretă; ar fi trebuit să dea impresia că și ea simte o oarecare atracție față de el.

– Atunci, permite-mi să te conduc.

Kimberley nu suporta ca un alt bărbat în afară de David să facă acest gest. Dar, în definitiv, ce importanță avea ce-și dorea și cine o conducea acasă! Dacă nu-nvăța să se stăpânească, era foarte posibil să-și piardă căminul.

– E... doar la o jumătate de milă de aici și prefer să merg pe jos.

De fapt, nu era sigură de intențiile lui și nu știa cum să procedeze dacă s-ar fi oferit s-o conducă – așa cum era de așteptat – cu mașina, făcând cine știe ce ocol.

– E o seară frumoasă, interpretă el răspunsul ei ca pe o încuviințare.

Era mai bine că Doreen și Edward nu erau în salon în momentul plecării ei; n-ar fi vrut să vadă figura îngrozită a lui Doreen, care o avertizase în modul cel mai serios în legătură cu acest Darville.

Kimberley aproape că uitase de aleea extrem de întunecoasă pe care trebuia s-o străbată în compania lui, dar neliniștea ei se dovedi complet nefondată; Slade păstra tot timpul distanța față de ea.

– Te-ai mutat de curând în sat? întrebă el.

– Nu, de ce întrebi?

– Am fost de curând de mai multe ori la petrecerile date de familia Gilbert și mi-aș fi amintit dacă te-aș fi văzut.

– Toată viața am trăit în Amberton.

– Dar nu obișnuiești să mergi la petreceri?

– Tatăl meu a fost bolnav și a trebuit să-l îngrijesc.

– Sper că acum e mai bine.

– A murit acum trei săptămâni.

– Cred că-ți lipsește. Vocea lui deveni blândă, plină de înțelegere.

– Da... recunoscu ea, înghițind cu greutate.

Ajunseră la Bramcote, dar n-avea de gând să-l invite la o cafea – acesta rămăsese dreptul exclusiv al lui David.

– Aici locuiesc.

Se opri în fața porții, crispându-se la gândul că, dacă ratase invitația la cafea, Slade va avea cel puțin pretenția s-o sărute la despărțire.

– Locuiești singură?

– Da.

– În acest caz, invitația la cafea pe care probabil intenționai să mi-o faci, se amână pentru altă dată, dezminți el, în mod imprevizibil, faima care îl precedase. Dar, ne mai vedem, nu-i așa?

– Mi-ar face plăcere.

Încă se mai gândea cu groază că avea să urmeze sărutul, dar singurul gest pe care Slade îl făcu a fost să-i deschidă poarta.

– Te sun, mai spuse el și plecă imediat ce ea intră.

Kimberley era destul de nemulțumită; promisiunea lui nu suna deloc entuziasmată și, de altfel, nici nu-i ceruse numărul de telefon.

Se gândi din nou la David și la cât de repede își uitase acesta jurămintele. Nici atitudinea lui Slade nu fusese prea încurajatoare. Se părea că nu era în stare să mențină viu interesul unui bărbat pentru ea, decât cel mult o oră. Își șterse lacrimile ce însoțiseră acest gând, pregătindu-se să meargă la culcare, când sună telefonul.

– Ești singură? se auzi vocea lui Doreen la celălalt capăt al firului.

– Cu cine aș putea fi? M-ai văzut cumva plecând cu Slade Darville?

– Kim, chiar n-ai auzit nimic din ce ți-am spus în legătură cu el? Ai pățit ceva?

– Nu te mai agita, Doreen, nu am pățit nimic. Nu a făcut decât să mă conducă până la poartă. Și, în timp ce Doreen repeta avertizările în privința lui, se gândi dacă nu cumva s-ar fi simțit mai bine dacă atitudinea lui n-ar fi fost atât de cuviincioasă... Cel puțin, i-ar fi dovedit că nu e total neatrăgătoare. Nici ea nu se mai înțelegea: înainte

de a-l fi cunoscut pe Slade Darville, tocmai asta își dorise – ca toți bărbații să o lase în pace.

– Vrei să spui că nu a încercat să....

– Nu a încercat nimic, nici măcar să mă sărute.

– Slavă Domnului. Dacă și-ar fi pus în gând să te seducă, n-ai fi avut nici o șansă să scapi, draga mea. Ăăă... Scuză-mă, dar trebuie să închid acum; mă strigă Edward. Ești sigură totuși că nu vă veți mai întâlni?

– Absolut.

La puțin timp după ce închise, se gândi totuși, cu părere de rău, că ideea ei de a-și salva casa prin intermediul unei posibile căsătorii cu el, nu fusese deloc rea.

Urcă în dormitor și se pregăti de culcare, fără însă a lua tranchilizantul de care ar fi avut atât de multă nevoie. Mai bine rămânea trează toată noaptea și încerca să găsească o cale de a păstra casa. Soneria telefonului, zece minute mai târziu, îi întrerupse gândurile. Cine altcineva putea fi la acea oră, decât Doreen! Spera doar să n-o mai bombardeze cu alte întrebări despre corectitudinea comportamentului lui Slade.

Când auzi însă chiar vocea acestuia la celălalt capăt al firului, rămase pur și simplu șocată.

– Ți-am spus oare, începu el cu o voce blândă, liniștită, că erai cea mai frumoasă femeie de la petrecere?

Așadar, nu spusese doar într-o doară că o va suna, se gândi Kimberley, luând în considerație și efortul pe care bărbatul îl făcuse ca să-i găsească numărul de telefon și să discute cu ea. Poate că... totuși... intenționa s-o mai vadă iar ea, poate că... mai avea o șansă. O șansă pe care nu avea de gând s-o mai irosească. Bramcote era mult prea important.

– Ai uitat să menționezi asta...

– Ești liberă mâine seară? Așteptă câteva clipe răspunsul ei, dar Kimberley încă ezită, prinsă între gânduri contradictorii și îndoieli: lucrurile se întâmplau prea repede; pe de altă parte, și ea trebuia să se miște repede, pentru a se încadra în cele cinci luni impuse ca termen limită prin testament. Sau trebuie să aștept la un rând foarte, foarte lung?

– Ești... obișnuit să stai la rând?

Era conștientă că trebuia să accepte să se întâlnească și să iasă cu el, să se implice.

– Nu, nu sunt, recunoscu el, dar în acest caz, sunt gata să fac o mică excepție. Totuși – vocea lui căpătă un ton mai dur – dacă nu poți să aranjezi o întâlnire mai devreme de... să spunem, miercurea viitoare, atunci poate c-ar fi mai bine să renunțăm...

– Ne vedem mâine.

– Vom cina împreună. Vin să te iau la...

– Am putea mânca aici, se oferi ea gândindu-se la bugetul lui mic de actor momentan fără nici un angajament de lucru. Făcuse invitația fără a se gândi la implicații și acum era prea târziu pentru a se retrage.

– Dacă gătești la fel de bine cum arăți, atunci e perfect.

– Noapte bună.

Kimberley închise repede telefonul; inventase un joc ale cărui reguli nici ea nu le știa și-i era teamă să nu se trădeze stând mai mult de vorbă cu el.

A doua zi dimineață, se trezi pe deplin conștientă de ceea ce-o aștepta, dar, după ce intră în fiecare încăpere a casei, își dădu seama că luase o hotărâre înțeleaptă. Nu putea să renunțe la Bramcote, fără cel puțin a fi făcut tot posibilul ca să-l păstreze. Și nici nu făcea vreun rău cuiva, din moment ce Slade Darville nu se implica efectiv în nici una din cuceririle sale amoroase și-ar fi acceptat imediat divorțul – asta, în cazul în care se ajungea la căsătorie... Kimberley era foarte sceptică în privința capacității ei de seducție, după experiența cu David. Așa cum stăteau lucrurile, avea două alternative: să încerce să-l determine să se însoare cu ea, într-un moment pasional – roși la acest gând și la ideea că va trebui s-accepte săruturile lui – sau, dacă îl va vedea reticent, să-i ofere jumătate din puținul pe care tatăl ei i-l lăsase.

Merse să cumpere carne – o bucată care ei i-ar fi ajuns pentru vreo cinci mese – amintindu-și că drumul la inima unui bărbat trece prin stomac. Îi veni să râdă, dar gândul că era o chestiune cât se poate de serioasă îi șterse zâmbetul de pe buze.

La ora opt seara, când Slade Darville înainta încet cu un aer nonșalant, pe aleea care ducea spre intrarea principală a casei ei, Kimberley era deja gata cu pregătirile.

Îl întâmpină cu un zâmbet de salut fixat pe buze.

– Exact așa cum mi te aminteam, spuse el rămânând în prag și privindu-i îndelung fața, părul, îmbrăcămintea.

– Intră.

Încerca să se poarte cât mai firesc, deși prezența lui o stingherea. Nici măcar nu știa ce să-i spună, deși își dădea seama că va trebui să facă un efort dacă dorea să nu devină atât de transparent faptul că o interesa numai numele, nu și compania lui.

– Nu trebuia să te deranjezi, spuse ea sincer când îi dădu sticla cu vin pe care o adusese. Era unul din vinurile care-i plăcuseră tatălui ei și știa că nu e deloc ieftin, mai ales pentru bugetul lui pe care-l bănuia extrem de precar.

– E doar o sticlă cu vin!

– Dorești să bei ceva?

– Mor de foame!

– Atunci, vom mânca imediat, se oferi ea, gândindu-se că, bietul de el, probabil nu mâncase toată ziua, motiv pentru care stomacul lui gol avusese câștig de cauză în fața bunelor maniere.

Îl conduse în sufragerie, iar ea se-ntoarse în bucătărie pentru ultimele pregătiri, inclusiv pentru a-și lua aerul volubil cu care spera să-l seducă.

– Ți-am pregătit ceva de băut.

Tresări la auzul vocii lui lângă ea, în bucătărie; o deranja prezența lui acolo, dar și faptul că umblase în bar și văzuse că în afara celor câteva sticle pe care le cumpărase special pentru acea cină, nu avea nimic.

– Mulțumesc.

– Ești încordată. Relaxează-te; să știi că nu mușc – cel puțin, nu mi se-ntâmplă să fac asta în mod obișnuit.

După care, oricât de ciudat i s-ar fi părut, Kimberley începu într-adevăr să se relaxeze.

Slade se dovedi a fi spiritual – o prezență extrem de plăcută, chiar și din punct de vedere fizic: ochii ușor distanțați, nasul drept și gura frumos conturată, schițând de câteva ori un zâmbet cuceritor spre ea. Surprinsă în timp ce-l studia, Kimberley aproape că se enervă.

– A fost suficient? întrebă ea repede.

– Da, în ceea ce privește mâncarea... mi-am potolit foamea.

Subînțelesul cuvintelor lui o făcu să intre în panică; nu știa cum să procedeze să țină situația sub control, sau să-i abată gândurile de pe făgașul pe care se-ndreptau.

– Să mergem în living, propuse ea nervoasă, și se și ridică.

– Să te ajut să speli vasele.

– Nu! Refuzul ei fusese foarte brutal, dar nu suporta ideea de a-l avea în atmosfera intimă a bucătăriei. Mă voi ocupa mai târziu de asta.

Ar fi vrut să știe mai multe detalii despre ocupația lui, dar reticența lui la încercarea ei anterioară de a aborda subiectul o descuraja. Încă nu se hotărâse cum să procedeze când, ajunși în living, orice stratagemă s-ar fi dovedit inutilă; înainte ca ea să-și dea bine seama de ceea ce se întâmplă, Slade o cuprinse în brațe.

– Mulțumesc pentru invitație.

– A... fost o plăcere.

Răceala ca de gheață a tonului ei luase locul oricărui plan de salvare a casei. Slade o strânse și mai aproape de pieptul său, aplecându-și capul spre al ei, provocându-i o reacție brutală: încordată, simți că i-ar fi imposibil să-i suporte sărutul, sau măcar atingerea buzelor. Oricât de senzuală era gura lui, tot nu se putea consola cu gândul că David – singurul bărbat pe care-l dorea – nu va mai fi al ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el fără să-i dea încă drumul, îngustându-și ochii de un albastru intens.

Nu, hotărât lucru, Kimberley nu-și putea duce la îndeplinire planul; îl împinse, zbătându-se să se elibereze, deși, spre surprinderea ei, își dădu seama că Slade nu mai opunea nici un fel de rezistență; era clar că nu-l interesa s-o aibă în brațe cu forța.

Conștientă că stricase totul în mod iremediabil, Kimberley se duse în fața ferestrei, luptându-se, în timp ce privea în gol, să-și stăpânească lacrimile.

– Tremuri, auzi chiar în spatele ei vocea lui Slade, în mod ciudat liniștitoare. Nu-ți place să fii grăbită, așa e? încercă el să-și explice atitudinea ei – probabil o experiență unică pentru el.

– Da... se agăță ea de acel pretext.

– Întoarce-te, Kimberley.

Vocea lui, deși blândă, avea ceva atât de autoritar încât, deși ezitând, Kimberley se-ntoarse cu fața spre el, neîndrăznind însă să-și ridice privirea mai sus de punctul fix în care se oprise, undeva în dreptul gulerului cămășii lui.

– Privește-mă în ochi.

Își ridică încet privirea, temându-se ca nu cumva refuzul ei să-i declanșeze cine știe ce reacție agresivă, dar observă surprinsă cum chipul lui se lumină de un zâmbet.

– Acum, ai încredere în mine și închide ochii. Ai încredere în mine, Kimberley.

Nu înțelegea cum de închisese ochii, deși scurtul timp petrecut împreună nu o îndreptățea să aibă o încredere oarbă în el. Simți o atingere ușoară asupra buzelor și, deschizându-și ochii, își dădu seama că Slade o sărutase, fără însă a pune nici măcar mâna pe ea.

– Bine, dar...

– A durut?

Kimberley înghiți cu greu. Nu, nu duruse deloc.

– Nu prea mult, îi răspunse ea, complet bulversată; nu mai întâlnise un bărbat atât de imprevizibil și era mereu luată prin surprindere.

– Este prima dată când ești sărutată după ruperea logodnei? întrebă el, privind-o cu atenție.

– Cine ți-a spus? izbucni ea cu furie.

– Edward Gilbert; însă nu a știut să-mi spună cine a rupt logodna – tu, sau el.

Furia ei se transformă brusc într-o atitudine extrem de distantă și de rece. Cum putea acest necunoscut să abordeze cu atât de multă ușurință un subiect care, ei, îi distrusese pur și simplu universul.

– Zece luni înseamnă o distanță foarte mare între săruturi, spuse Slade, întinzându-și brațele spre ea. Vino, Kimberley.

Numai că ea îi întoarse spatele, depărtându-se în direcție opusă; simțea că nu mai are nimic ce să-i spună. Nu era dispusă să-i împărtășească nimic din

acea experiență pur personală. Atunci, începu să-i înțeleagă reținerea față de unele din întrebările ei.

– Din cauza cui s-a produs despărțirea? insistă el, venind lângă ea.

– Are importanță?

– Pentru mine, nu. Deși... dacă ai fi avut momente în care și cu el ai procedat așa cum ai procedat cu mine, nu l-aș învinui că a plecat.

Comentariul lui o înfurie din nou. În nici un caz nu se întâmplase așa cu David! Dar, înainte ca întreaga ei mânie să izbucnească într-o replică usturătoare, își dădu seama că Slade nu se lăsase deloc descurajat de atitudinea ei, de încercarea de a fi îndepărtat și... încă mai era acolo, lângă ea. Să mai simtă oare o cât de mică atracție față de ea? Ar fi fost pe deplin îndreptățit să plece după ce fusese respins prima oară și totuși... nu plecase.

– David, rosti ea cu greutate numele lui, m-a părăsit; dar nu cred că motivul a fost modul în care am procedat. Pur și simplu... a încetat să mă mai iubească și s-a îndrăgostit de o alta. Gata, spusese totul, și încă unui bărbat care îi era aproape străin. Efortul o sleise de puteri, dar reușea să-și stăpânească emoțiile. Te rog să mă scuzi, cred că am reacționat așa din cauză că sunt cam tensionată.

– Ești tensionată încă de când am venit, remarcă el cuprinzând-o în brațe. E de înțeles, Kimberley, având în vedere moartea atât de recentă a tatălui tău.

Este cu atât mai mult de înțeles, având în vedere că este aproape un an de când nu ai mai avut un admirator.

– Să înțeleg că... mă admiri? profită ea de această șansă de a direcționa discuția spre un făgaș mai convenabil.

– Dacă ți-aș arăta cât de mult, aș risca din nou să fiu respins. Așadar, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Și acum, cred că e timpul să mă retrag.

Era încă devreme, dar Kimberley nu regreta hotărârea lui de a pleca. O tulbura, ceea ce o intriga.

– Nu locuiești în sat, nu-i așa? întrebă ea, conducându-l spre ieșire. Acum, știindu-l că pleacă, îi era mai ușor să întrețină o conversație cu el.

– Într-adevăr, locuiesc la Londra, dar voi sta un timp la hanul din sat.

– Mi-a... făcut plăcere vizita ta, se forță ca să spună, deși după privirea lui, își dădea seama că nu era crezută.

– Îți va crește nasul ca lui Pinocchio, spuse el cu blândețe, după care se aplecă s-o sărute și plecă.

În momentul în care îl văzu plecat și rămase din nou singură, Kimberley ar fi trebuit să se simtă ușurată, numai că nu se întâmplă deloc așa. Începu să strângă masa și să spele vasele, nemulțumită – în definitiv nu făcuse nici un progres în ceea ce privea planul ei. Mai mult: Slade locuia în sat și totuși nu

amintise nimic de faptul c-ar mai vrea s-o vadă. Un lucru era cert: cererea în căsătorie trebuia să vină din partea lui.

Destul de ciudat, dar dormi bine, fără să plângă, așa cum nu i se mai întâmplase de mult timp. Se trezi devreme și, când începu să șteargă praful, se gândi fără să vrea la Slade: oare se trezise și el? De obicei, actorii dormeau până târziu. Sau, poate că plecase deja de la "Rose and Crown" unde închiriase camera. Sau... sunetul soneriei la ușa din față îi întrerupse gândurile.

– Îți stă bine cu această cârpă de praf, spuse Slade, din prag. Nu vrei să ne plimbăm puțin?

***

Aceea fusese prima din numeroasele plimbări împreună cu Slade Darville. Venea la ea în fiecare zi, întotdeauna fără să anunțe dinainte. Se plimbau, discutau, mergeau la picnicuri, o dată chiar închiriaseră o barcă. De cele mai multe ori Kimberley era reținută, dar se-ntâmpla și să se simtă în largul ei, pe măsură ce timpul trecea. Întotdeauna o săruta la despărțire – la fel de ușor ca în prima seară.

Kimberley recunoștea că se simțea din ce în ce mai bine în compania lui. Ba chiar, după ce se văzuseră timp de două săptămâni în fiecare zi, la plecare, ea își ridică fața spre el pentru a fi sărutată, ceea ce se-ntâmplă abia după câteva clipe, într-atât gestul ei îl surprinsese.

În acea duminică dimineață, Kimberley își termină cât putu de repede treburile casnice, așteptând acum venirea lui din clipă în clipă.

Când, la ora prânzului, Slade încă nu venise, Kimberley începu să se neliniștească. Unde era? Totul decursese atât de bine! Iar el nu părea deloc să fie ticălosul descris de Doreen.

Neștiind ce să mai facă pentru a-și umple timpul, începu să răspundă la scrisorile care așteptau deja de două săptămâni. Abia pe la ora trei auzi în ușă bătaia pe care o așteptase toată dimineața.

– Ți-am spus că ai cel mai frumos nas pe care l-am văzut vreodată? întrebă el din prag, zâmbitor și nonșalant, ca și cum n-ar fi întârziat șase ore – deși, ca de obicei, nu promisese că vine.

– Intră. Tocmai plecam să duc niște scrisori la poștă.

– Sunt importante?

– Așteaptă de două săptămâni.

– Vino la un picnic de rămas-bun. Trebuie să mă întorc la Londra mâine, adăugă el, în timp ce ea îl privea nevenindu-i să creadă.

Capitolul 3

Pesemne i se ivise un rol și trebuia să înceapă repetițiile a doua zi, se gândi Kimberley, mergând tăcută alături de el. Îi apăru din nou ideea de a face ea propunerea, dar ce rost avea acum, când lui i se oferise de lucru și suma mică de bani pe care i-ar fi putut-o oferi ea nu mai reprezenta nici o tentație!

Când ajunseră la un pârâu, Slade o luă de mână ca s-o ajute să treacă pășind pe pietrele așezate din loc în loc. Același gest îl făcuse și David, exact acolo... și Kimberley revăzu întreaga scenă, până în cele mai mici amănunte.

– Fără gânduri triste azi, remarcă Slade, parcă i-ar fi citit gândurile.

– S-a înnorat, răspunse ea rece, încercând să-l țină la distanță de gândurile ei intime.

De fapt, ar fi vrut să se întoarcă. Și așa, nu mai avea nici un rost să meargă mai departe. Oricum,

nu-l putea face s-o ceară în căsătorie în scurtul răstimp rămas.

– Dar mai e cald încă.

În timpul picnicului, Kimberley rămase foarte tăcută. Nici n-o mai interesa ce impresie îi lăsa lui proasta ei dispoziție. Nu se gândea decât la faptul că toate planurile i se prăbușeau și avea să piardă casa. E adevărat, petrecuse două săptămâni foarte plăcute în compania lui și el se dovedise a fi un bărbat extrem de spiritual și inteligent, dar ce folos?

– Ne-ntoarcem? sugeră ea imediat cum terminaseră de mâncat.

– Nu te grăbi chiar așa. Mâine voi fi deja în atmosfera agitată a Londrei și vreau acum să mai profit puțin de liniștea de aici.

Nemulțumită, Kimberley se întinse pe iarbă și închise ochii. N-are decât să-și savureze aceste clipe de liniște! se gândi ea, înăbușindu-și un oftat și întrebându-se dacă ea va mai avea vreodată vreo clipă liniștită.

– Întotdeauna îți strângi părul așa?

– Ce are pieptănătura mea?

Deschizându-și ochii, se simți copleșită de un val de sentimente contradictorii, dându-și seama că Slade nu studia peisajul, ci, sprijinit într-un cot lângă ea, o privea cu atenție.

– Ai avut gânduri sumbre astăzi, nu-i așa? Ce pot face pentru a le alina? Își apropie și mai mult capul de al ei și-i atinse buzele cu un sărut ușor. Vroiam să spun, continuă el zâmbind, că este foarte bine că-ți strângi părul așa: ți se pot vedea urechile mici, delicate.

Kimberley ar fi vrut să se ridice, dar Slade o împiedică, țintuindu-i umărul la pământ. Se simți cuprinsă de un fel de panică; ar fi vrut să-l împingă, să se elibereze, dar el devenea din ce în ce mai insistent. Nu vroia să fie sărutată așa. Închise ochii, gândindu-se la tot ce-ar fi trebuit să facă pentru Bramcote și nu făcuse. Mai avea oare timp?

Tremurând, îl cuprinse cu brațele, dar se crispă când, interpretat ca reacție pasională, gestul ei dădu curaj lui Slade, incitându-l.

– Nu obișnuiești să săruți și tu?

– Ba da... A trecut mult timp...

– Atunci, ai mult de recuperat.

Vocea lui trăda nerăbdarea, iar săruturile lui, din ce în ce mai pasionale, arătau cât de mult o dorea. Mâinile îi mângâiau trupul, lăsând-o însă pradă unei lupte interioare. În momentul în care își simți coapsele atinse de degetele lui, Kimberley sări în picioare.

– Nu... nu face asta! spuse ea cu voce tremurândă și respirația întretăiată.

Slade o urmă și, cuprinzându-i umerii, o întoarse spre el, astfel încât să-i poată vedea fața palidă. O privi îndelung, cu o figură serioasă, intensificând, cu fiecare clipă, starea de tensiune dintre ei.

– Condiția este căsătoria? Căsătoria sau nimic?

În momentul acela, un tunet deschise băierile cerului, dezlănțuind o furtună. Slade nu-i dădu drumul și nici ea nu făcu nici o mișcare, rămânând acolo, unul în fața celuilalt, în bătaia ploii.

– Da, răspunse ea în cele din urmă cu un aer solemn, cu pumnii strânși și inima bătându-i cu putere. Căsătorie sau nimic.

Slade o mai privi câteva secunde care ei îi părură chinuitor de lungi, apoi îi observă rochia udă de ploaie.

– Hai mai bine să fugim acasă.

Când ajunseră, tonul lui deveni autoritar; aproape că îi comandă să meargă să facă o baie fierbinte și să-și schimbe hainele. Nemulțumirea de a fi ratat afacerea, îi dădu lui Kimberley un aer ostil.

– Voi face asta după ce pleci, răspunse ea, sătulă și de el și de întreaga poveste.

– N-am de gând să plec. Desigur, era o obrăznicie din partea lui, din moment ce nu fusese invitat să rămână. Ce e? Ți-e teamă să te dezbraci atât timp cât sunt în preajmă?

Comentariul lui o făcu să se-mbujoreze; nici măcar nu se gândise că Slade ar putea prelungi momentul de intimitate început și ratat de el.

– Doar nu...

– Pentru Dumnezeu, pleacă mai repede, până când nu mă hotărăsc să fac exact acest lucru...

Kimberley urcă și se-ncuie în baie, ca măsură suplimentară de precauție, deși era clar că Slade îi va respecta intimitatea. În orice caz, se simțea mai liniștită când, îmbrăcată în blugi și o cămașă, coborî din nou în bucătărie unde îl lăsase pe Slade. Acesta avea deja pantalonii uscați și tocmai își scotea din uscător cămașa, cu care se îmbrăcă imediat, acoperindu-și pieptul lat și musculos.

– Vino aici, Kimberley.

Tonul lui era atât de autoritar, încât, deși împotriva voinței, Kimberley îl ascultă, oprindu-se însă la o distanță de la care Slade n-ar fi ajuns la ea doar întinzându-și brațul. Acesta nu manifestă nici o intenție de a o atinge, ci, privind-o în continuare, își vârî mâinile în buzunare, luându-și obișnuitul aer degajat.

– Așadar, căsătoria e condiția obligatorie, da?

Fusese convinsă că subiectul n-avea să mai fie reluat, prin urmare era cu atât mai surprinsă.

– Da, spuse ea străduindu-se să pară la fel de calmă ca și el; cu toate acestea, simțea că se sufocă și vocea abia i se auzea.

Urmă o pauză, timp în care Slade continua s-o privească speculativ.

– Ești de acord să fac demersurile necesare?

***

Era sâmbătă. Deși se trezise, Kimberley nu schiță nici un gest de a se da jos din pat. Se făcuse din nou vreme frumoasă. Ce fericire pentru mireasă, că soarele strălucește, se gândi ea cu ironie și amărăciune, încercând să nu se mai gândească la faptul că David ar fi trebuit să fie cel cu care se căsătorea astăzi, nu Slade Darville.

Se străduí să se gândească doar la Slade. Nu-l văzuse de duminică; îi telefonase doar să-i spună că totul era aranjat și că urma să vină s-o ia în dimineața aceasta la oficiul Stării Civile.

Cererea lui în căsătorie, în plină ploaie torențială, nu se putea compara cu a lui David, în acea zi însorită, în livadă. Și apoi, cuvintele lui pline de romantism: "Draga mea, te iubesc cu desperare; te rog, spune-mi că accepți să te căsătorești cu mine" nu semănau deloc cu ceea ce rostise Slade. Făcu un efort să și-l scoată pe David din minte. De fapt, nici nu fusese sigură la început dacă îndeplinirea "demersurilor necesare" echivala cu o cerere în căsătorie.

Își amintea că-l privise complet nedumerită, neîndrăznind să spere că mai poate păstra Bramcote.

– Ei bine, repetase el, fără a avea nimic în ton și atitudine care să sugereze un bărbat îndrăgostit, să fac demersurile ca să devii cât mai repede doamna Slade Darville sau nu?

Așadar, era vorba de o cerere în căsătorie. Kimberley își stăpâni bucuria cu care ar fi strigat în gura mare. "Da"! Oare trebuia să-i spună că nu-l iubește? De fapt, că nu va mai putea iubi pe nimeni, niciodată? Apoi își amintise ce-i spusese Doreen despre el și-și dădu seama că acea cerere în căsătorie nu fusese decât soluția de moment pentru a face dragoste cu ea și că nici el nu-și dorea o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului, o căsnicie de durată. Așa că n-avea nici un rost să-ncurce lucrurile, aducând în discuție chestiunea dragostei. De altfel, Slade nu o iubea, era absolut sigură de asta.

– Da, răspunsese ea, fără să obiecteze nimic.

Nici o trăsătură de pe fața lui nu trădase ceva care să sugereze cum primise acceptul ei. Intenția lui abia schițată de a face un pas spre ea o făcu să se îndepărteze imediat.

– Prefer doar o ceremonie discretă, la Oficiul Stării Civile, spuse ea aproape brutal, făcându-l să se oprească, mirat, indiferent ce intenție ar fi avut.

– Se pare că te-ai gândit deja...

Habar n-avea el cât!

– Tatăl meu a murit doar de o lună, se agățase de acest pretext, zâmbind vinovată pentru că amesteca memoria tatălui ei în toată această poveste, deși, dacă n-ar fi fost ideea acestuia, nu ar mai fi fost necesar să recurgă la așa ceva!

– Înțeleg că vrei ca totul să fie cât se poate de discret.

După care Slade notase datele de care considera că are nevoie, spunând că va suna chiar a doua zi dimineață Oficiul Stării Civile din Thaxly și se va ocupa de tot.

Apoi, o sărutase la plecare, ca de obicei, iar ea nu se mai ferise, gândindu-se că nu era cazul să pericliteze acordul abia încheiat.

O sărutase... Brusc, Kimberley sări din pat. Până atunci, nici nu-ndrăznise să se gândească la ceea ce urma în noaptea aceea; de fapt, nici acum nu îndrăznea. Singura soluție era să meargă din aproape în aproape, și probabil că lucrurile se vor rezolva de la sine după căsătorie. Spera din tot sufletul ca Slade să nu obiecteze prea tare când va vedea că i se pregătise un pat în încăperea alăturată camerei ei. Era conștientă că nu-i putea refuza trupul – doar pentru asta se și căsătorea cu ea – dar spera ca măcar să nu fie nevoită să doarmă toată noaptea cu el în pat.

Din fericire, sună telefonul, întrerupându-i gândurile. Surprinzător, era doctorul Ellis. Ce norocoși, localnicii din Amberton, să aibă un medic atât de grijuliu. Chiar și acum, deși era atât de ocupat, tot își găsise timp s-o întrebe ce mai face și cum se simte. Din fericire, nu o vedea, așa că-i putea spune liniștită că se simțea foarte bine.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia închise nasturii mici ai taiorului crem, taior cumpărat pentru că îi plăcuse lui David. Nu, nu trebuia să se mai gândească la David, acum când lucrurile merseseră mult prea departe pentru a se mai răzgândi.

Nu numai că era gata la vreme, dar îi mai rămăsese și timp până la venirea lui Slade. Nu putea nici să se apuce de vreo treabă, ca să nu-și murdărească taiorul, dar nici nu avea răbdare să stea și să aștepte, fără să facă nimic.

Mai erau cinci minute până la ora la care urma să vină Slade, când soneria de la ușa din față o făcu să tresară, înspăimântată: nu voia ca vizitatorul – precis cineva din sat – să bănuiască, după cum era îmbrăcată, ocazia pentru care se pregătea. Insistența cu care se suna o făcu să se hotărască să deschidă. Era chiar Slade.

– Nu m-am așteptat să fii tu; credeam că vii, ca de obicei pe la bucătărie.

Era surprinsă, totodată, văzându-l – pentru prima dată – îmbrăcat în costum – și încă, unul foarte elegant.

– Astăzi e o zi deosebită, nu-i așa? întrebă el luând-o în brațe și sărutând-o prelung, înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns. Tremuri, remarcă el când își desprinse buzele de ale ei. Ai emoții?

Kimberley nu avu decât puterea să încuviințeze din cap. "Starea emotivă" era minimum ce se putea spune despre starea ei aproape de panică.

– Vrei o cafea sau altceva înainte să plecăm?

– Vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Nu a fost nici o problemă să-ți iei ziua aceasta liberă? se interesă ea, gândindu-se că trebuie să fi lipsit de la vreo repetiție.

– Mi-am adus ceva de lucru cu mine... deși, mă-ndoiesc că voi lucra...

Luându-și poșeta și mănușile, Kimberley, fără a da prea mare atenție răspunsului lui, se gândi totuși că nu era momentul potrivit, dar că-i va spune că nu are nimic împotrivă ca el să-și petreacă întregul weekend învățându-și rolul.

Pentru moment, altceva o preocupa: cum vor ajunge în Thaxly. Spera totuși ca Slade să se fi _gândit să comande un taxi, pentru că tare n-ar fi vrut să atragă atenția asupra sa, prin modul în care era îmbrăcată, dacă s-ar fi dus cu autobuzul. Ieșind din casă, constată cu surprindere că Slade venise cu

o mașină foarte luxoasă care, desigur, avea să dea naștere la tot felul de comentarii în sat. Se gândi că Slade închiriase mașina pentru ocazia respectivă și, urcându-se în ea, speră din tot sufletul ca acest gest să nu-i fi dezechilibrat bugetul în mod iremediabil.

Înainte de a porni mașina, Slade îi prinse la rever un minunat buchețel de frezii.

– Acum se vede, într-adevăr, că urmează să te măriți.

Kimberley nu avea deloc sentimentul că se măritase, nici după oficierea căsătoriei. Purta verigheta, dar ceremonia în sine nu ajunsese la sufletul ei. Fusese pe punctul de a plânge doar când Slade pronunță jurământul cu voce fermă – și-ar fi dorit atât de mult ca David să fie în locul lui!

Era însă recunoscătoare lui Slade pentru că se căsătorise cu ea – indiferent de motivele care-l determinaseră s-o facă – și fericirea de a nu fi pierdut casa, îi umplu ochii de strălucire.

– Ești fericită? întrebă Slade, observându-i reacția. N-ar fi fost o exagerare dacă i-ar fi răspuns că era aproape în extaz. Și, într-o efuziune sinceră, înainte de a-și da bine seama de ceea ce face, Kimberley se ridică pe vârfuri și-l sărută.

– Rezervasem o masă la "Swan" pentru prânz, dar, dacă preferi să mergem acasă...

– Nu, mi-e foarte foame.

Se vedea că, totuși, se simțea fericită. Ea, care nu fusese niciodată prea vorbăreață cu Slade, acum râse și discută degajat, fără să-și dea seama cum fata de acum douăsprezece luni revenea încetul cu încetul la viață, sub privirile pline de admirație ale bărbatului de lângă ea.

Ochii lui Slade străluceau de bucurie când, după ce terminară de băut cafeaua, îi luă mâna și o întrebă blând:

– Acum putem pleca?

– Eu...

Brusc, totul se întunecă în jurul ei, tremurul mâinii fiind singurul răspuns, suficient de concludent însă, ca Slade să înțeleagă.

– Nu e nici o grabă, încercă el s-o liniștească. Vrei să mergem la cinema?

– Cred că glumești! protestă ea, privindu-și hainele și buchetul dăruit de el, complet nepotrivite pentru așa ceva.

– Începi să mă cunoști, recunoscu el, amuzat. Mai bine mergem înapoi la Bramcote, ne schimbăm de hainele astea festive și... mergem la plimbare.

– Mi se pare... o idee foarte bună.

Când plecară de la "Swan", Kimberley zâmbea: mergea acasă la Bramcote, care era al ei. Abia când ajunseră, dispăru orice urmă de bucurie.

Așteptă până când Slade își luă din portbagaj valiza – o valiză destul de mare care o făcu să se

întrebe imediat cât avea să rămână acolo înainte de a se plictisi de ea.

– Arată-mi, te rog, unde pot lăsa asta, spuse el văzând-o că ezită!

– Desigur.

Avea o senzație de gol în stomac la gândul că nu îndrăznise să-i pregătească o cameră cât mai departe de a ei. Deschise ușa dormitorului și-l observă cum privește tapetul ușor decolorat și patul dublu.

– E o baie aici, anunță ea, deschizând o altă ușă și... și... m-am gândit că.... din moment ce eu am un somn atât de agitat, poate preferi să... dormi aici. În plus, adăugă ea, profitând de tăcerea lui – deși rău prevestitoare – dar încă neîndrăznind să-l privească, aici șifonierele sunt libere.

Fără să spună un cuvânt, Slade trecu pe lângă ea și-și duse valiza în încăperea ce i se repartizase. Își scoase haina, cravata, iar când începu să se descheie la cămașă, Kimberley ieși.

Merse direct în baie să se schimbe de hainele elegante pentru că Slade promisese o plimbare, încercând tot timpul să se consoleze cu ideea că, oricât de mult și-ar fi dorit să pună capăt căsniciei lor chiar în acel moment, nu putea să uite că îi datora ceva lui Slade – iar el nu părea deloc genul de om care s-o lase să scape cu datoria neplătită, mai ales că pentru el însemnase renunțarea, fie și pentru scurt timp, la libertate.

Când ieși, speră să-și fi depășit acea stare de panică, dar ajungând în dormitor și văzându-l pe Slade deja instalat acolo, își dădu seama că își făcuse iluzii deșarte.

– Cred că e timpul să reglăm conturile, spuse el privind-o fix.

– Să reglăm conturile? Nu înțelegea bine ce vroia să spună, dar se temea de el.

– Mi-ai dat cu un sărut în plus de când suntem căsătoriți.

Spusese aceasta calm, dar în clipa următoare o luă în brațe.

– Încă nu! strigă ea, pe măsură ce buzele lui se apropiau de ale ei, declanșându-i sentimente confuze pe fundalul aceluiași laitmotiv: trebuia să fie David, nu el.

– Nu intenționez să-ți propun să facem dragoste, așa că nu mai tremura! Dar nu mă poți învinui, scumpa mea soție, dacă-mi doresc un mic preludiu care să anticipeze momentul consumării căsătoriei noastre.

De data aceasta, Kimberley nu-l mai respinse când se aplecă din nou asupra ei s-o sărute. Poate că, într-adevăr, cuvintele lui o făcură să se relaxeze puțin, sau poate că avea conștiința încărcată știind că nu procedase cinstit; cert este că, atunci când Slade își întrerupse sărutul pentru a o privi, fața ei era luminată de un zâmbet.

– Cred că sunt puțin cam încordată, mărturisi ea, așezându-și mâinile pe umerii lui, ca o chezășie a faptului că se străduia să-și îndeplinească rolul cât mai bine.

Ca răspuns, Slade o sărută din nou, având de data aceasta și participarea ei. Surprinzător, Kimberley reacționa sincer, cu o plăcere pe care nici ea însăși n-ar fi bănuit-o, ceea ce o făcu să spere că totul avea să fie bine. Și aceasta se dovedi a fi tot o iluzie.

– Nu! țipă ea, împingându-l brutal, incapabilă de a suporta atingerea lui intimă.

Cu dinții încleștați, Slade îi dădu drumul, deși privind-o agresiv.

– Hai să ne plimbăm, propuse el în mod cu totul neașteptat.

S-au plimbat, au luat cina, au spălat vasele, au ascultat muzică... Pe măsură ce clipele treceau, Kimberley devenea din ce în ce mai agitată: pe de o parte, și-ar fi dorit să scape cât mai repede de povara consumării căsătoriei lor, dar pe de altă parte, nu era în stare să trădeze dragostea pe care încă i-o purta lui David.

– Mă duc să fac o baie, anunță Kimberley în liniștea tensionată ce se instalase după încetarea muzicii.

– Vin și eu imediat.

Deși pentru ea cuvintele lui sunau mai mult a amenințare, se străduí să părăsească încăperea cu un zâmbet pe buze.

Când Slade veni lângă ea, în dormitor, Kimberley spera să fi ajuns la o stare de împăcare cu sine. Încercă să răspundă sărutărilor lui din ce în ce mai pasionale, dar ceva parcă înghețase înăuntrul ei. Mângâierile lui îi chinuiau și trupul și sufletul și, pentru a le face mai suportabile, încercă să-și imagineze că David era în locul lui Slade.

– Nu! urlă ea, împingându-l, îngrozită de murdăria stratagemei la care recursese. Nu! Cu fața pământie, se trase în partea cealaltă a patului și se dădu jos. Nu pot..., gemu ea cu voce stinsă.

– Nu poți?

– Nu..., repetă ea cu voce stinsă, cu mâinile întinse în față, ca și cum ar fi încercat să se ferească de el, deși el nici nu se mișcase.

– Ai descoperit asta cam târziu, nu ți se pare?

– Îmi pare rău... se bâlbâi ea, cu privirea plină de o rugă mută – o implorare spre înțelegere. Știu că... ăsta e singurul motiv pentru care te-ai căsătorit cu mine, dar... nu pot!

Dacă până acum, gesturile lui Slade fuseseră blânde, acum deveniseră agresive. Dintr-o singură mișcare, acesta se întinse și o înlănțui în brațele sale.

– Nu ți-a spus nimeni până acum, iubită soțioară, că nu există cuvintele "nu pot"?

După care, gura lui îi cuprinse cu cruzime buzele, aproape mușcându-i-le, apoi coborî spre gât.

– Nu! țipă ea, zbătându-se.

– Nici acest cuvânt nu figurează în dicționarul meu. Ar fi trebuit să te gândești mai bine înainte de căsătorie, dar lăcomia a fost mai puternică decât aversiunea de a fi în brațele oricărui alt bărbat în afara celui care te-a părăsit!

Categoric, Slade Darville știa să lovească! În plus, avea dreptate: despre David, c-o părăsise, despre faptul că își imaginase că va depăși aversiunea sa față de atingerea oricărui bărbat, dar... mintea sa cuprinsă de panică în clipele acelea nu înțelegea acuzația de lăcomie; probabil că Slade aflase cumva de povestea cu casa.

– Nu a fost vorba de lăcomie; casa îmi aparține de drept.

– Casa? Despre ce naiba vorbești?

– Știi bine...

– Ce să știu?

– De ce m-am căsătorit cu tine.

Pentru o clipă, Slade ar fi vrut să se lămurească, fiindcă era clar că ajunsese într-un punct în care nu mai înțelegea nici el, dar apoi, conturul trupului ei pe care cămașa de noapte diafană îl scotea și mai mult în evidență, îi șterse orice alt gând din minte.

Păși din nou spre ea. Tot dându-se cu spatele înapoi, Kimberley ajunse în dreptul șifonierului; nemaiavând unde să fugă, deveni o pradă ușoară pentru Slade care, dintr-un pas, ajunse lângă ea și o cuprinse în brațe.

– Știu foarte bine de ce te-ai măritat cu mine, frumoasa mea soție dornică de a pune mâna pe o sumă cât mai mare de bani. Ai încercat să scapi de mine când m-am prezentat la petrecerea familiei Gilbert, dar atitudinea ta s-a transformat în mod miraculos după ce Doreen te-a pus la curent cu contul meu bancar – cu bogăția mea.

– Bogăție?

– Doar n-ai de gând să negi că, la sfârșitul discuției cu Doreen – discuție în timpul căreia nu ți-ai dezlipit privirea de la mine – nu știai că sunt bogat.

Fără să poată înțelege ceva din ce spunea Slade, țintuită de brațele lui, Kimberley rămase privindu-l lung.

– Ce imagine a inocenței! comentă el ironic. Vrei să spui că habar nu ai avut că vei avea un soț bogat!

– Soț bogat?

– Chiar susții că nu știai? Doar pentru asta m-ai preferat pe mine!

– Nu! Singurul lucru pe care Doreen mi l-a spus despre tine a fost că obișnuiești să ai doar aventuri de scurtă durată.

– Nu ți-a spus că, pe lângă banii pe care i-am moștenit, am și o afacere de bursă care nu este deloc lipsită de succes? continuă el sarcastic.

– Nu! Atunci făcu legătura cu mașina luxoasă cu care venise și-și dădu seama că-l etichetase greșit la petrecere ca fiind unul din prietenii săraci și boemi ai lui Doreen, când, de fapt, era unul din prietenii lui Edward, adică unul din bancherii bogați! Sincer, nu am știut. Când te-am întrebat atunci, la petrecere, cu ce te ocupi, mi-ai spus că ești într-o pauză și am dedus că ești un actor care nu are de lucru.

– Actor? Dumnezeule, nu mi-am închipuit că sunt atât de bun! Și acum, gata cu discuția. Nu intenționez să-mi petrec noaptea vorbind; avem tot timpul pentru asta mâine dimineață.

Discuția nu-i diminuase cu nimic pasiunea.

Kimberley se simți scuturată de un tremur pe care nu și-l putea stăpâni. Frustrarea și sentimentul de neputință îi umplură ochii de lacrimi. Îl privea tăcută, tremurând, dar fără să se mai zbată, în timp ce două lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

– Ah! Dumnezeule! șopti Slade, dându-i drumul din strânsoare.

Chiar și așa, Kimberley rămase țintuită acolo, incapabilă de a face un pas.

– Ascunde-te-n pat înainte să-mi pierd mințile, gemu el într-un târziu, desprinzându-și cu greu privirea de la ea.

Capitolul 4

Kimberley se trezi cu o presimțire rea. Imediat cum deschise ochii, îi reveni în minte modul în care o părăsise Slade. Își dădea seama că nu va mai putea trece încă o noapte în care el să lase relația lor neconsumată. Și totuși, trebuia să-i fie foarte clar și lui, tot așa cum îi fusese și ei, că pur și simplu nu putea face mai mult.

O mișcare lângă măsuța ei de toaletă îi atrase atenția asupra prezenței bărbatului care o privea. Intră deja în panică la gândul că, probabil simțindu-se jignit și înșelat, Slade venise hotărât să-și ia revanșa.

– Nu e cazul să faci figura asta îngrozită; n-am chef să mai repet scena-ntâi.

Kimberley se liniști puțin și tocmai începuse să respire mai regulat, când simți din nou că se

înăbușă când Slade se așeză pe marginea patului, hotărât să nu plece până când nu obține răspunsul dorit.

– Ce sunt astea? întrebă el pe un ton imperativ, deschizând palma în care ținea sticluța cu tablete pe care Kimberley, în agitația din noaptea trecută, uitase s-o aducă înapoi în noptieră.

Ar fi vrut să-i spună că nu e treaba lui, dar se simțea foarte vulnerabilă, acum când avea dreptul să împartă cu ea intimitatea acelui dormitor pe care trebuia să-l considere comun.

– Sunt.... niște tablete pe care medicul mi le-a prescris.

– Pentru ce? întrebă el încordat.

– Mă rog, dacă vrei să știi...

Se opri la mijlocul frazei. Nu-i convenea să-i cunoască toate punctele slabe, să afle că este atât de sensibilă încât uneori abia putea face față realității dure.

– Sigur că trebuie să știu, spuse el dur, complet insensibil la umbrele ce-i întunecau fața.

– Am suportat foarte rău... ruperea logodnei. Doctorul Ellis a fost de părere că...

– Tranchilizante! tună el acuzator. De atunci te îndopi cu porcăriile astea?

– Doctorul Ellis era de părere că eram pe punctul de a face o cădere psihică.

Urmă o tăcere tensionată. Răspunsul ei îl pusese pe gânduri pe Slade și, când vorbi din nou, deși încă se mai simțea o oarecare agresiune în tonul lui, părea mai blând și mai liniștit.

– Câte iei pe zi?

– Nu am mai luat de mult timp, dar sunt mai liniștită să știu că le am la nevoie.

– Ai luat noaptea trecută?

– Da.

– Când?

Ostilă, Kimberley intenționă să nu-i răspundă, dar privirea lui nemiloasă o avertiză că nu admitea nici un refuz.

– După ce ai plecat.

– Gestul meu te-a deranjat atât de mult? Asta e bine.

– Bine?

Dumnezeule, se măritase cu o brută! Un ticălos nepăsător, fără nici un sentiment.

– E timpul să te trezească, în sfârșit, cineva!

De data aceasta, Kimberley simți că explodează de furie. Vru să se ridice și, făcând o mișcare bruscă, își dădu seama după privirea lui că, alunecând de pe ea, cearșaful îi dezgolise umărul într-un mod cât se putea de provocator.

– Îmbracă-te și coboară înainte să-mi amintesc că, în calitate de soț, am anumite drepturi asupra ta, spuse el dur, după care plecă.

Singura consolare pentru Kimberley era că Slade nu avea să-i fie soț mult timp. Animată de acest gând, intră în baie trântind ușa, fără să-și dea seama că era prima oară după mult timp când trăia o emoție puternică, fie aceasta chiar și furia pe care o simțea.

Coborî la parter și, în drum spre bucătărie, văzu că ușa biroului tatălui ei, ținută închisă de când acesta murise, era acum deschisă.

– Intră, o invită nonșalant Slade, comod instalat la birou.

Kimberley se conformă, cu intenția clară, însă, de a-i spune să părăsească imediat fotoliul tatălui ei, biroul, casa; nu avu timp.

– Așadar, doamnă Darville, începu el insolent, de ce te-ai căsătorit cu mine? Spune-mi, repetă el după o scurtă pauză, văzând că ea nu avea nici o intenție de a-i răspunde, ce am eu atât de deosebit – asta, în cazul în care trebuie să cred că nu banii te-au atras?

– Nu era neapărat să fii tu, spuse ea în mod calculat pentru a-l răni. Putea fi orice bărbat.

Numai că, în privința loviturilor sub centură, Slade se dovedi a fi mult mai bun decât ea.

– Din moment ce singurul bărbat pe care-l doreai nu te-a vrut, nu-i așa?

Șocul provocat de remarca lui brutală îi umplu ochii de lacrimi. Se așeză, clătinându-se, pe scaunul

pe care-l refuzase când încă nu bănuise puterea adversarului care nu ținea seama de regulile unei confruntări civilizate.

– Ce-ai vrut să spui aseară cu "această casă îmi aparține de drept"?

Spiritul ei combativ păru brusc anihilat de remarca lui referitoare la David.

– Țin foarte mult la această casă, începu ea încet. Tatăl meu știa cât de mult iubesc Bramcote și totuși...

Tăcu, retrăind clipele petrecute la notar și șocul avut când aflase clauzele testamentului.

– Și totuși?... întrebă Slade calm, readucând-o la realitatea momentului prezent.

– În testamentul tatălui meu se stipula că pot moșteni Bramcote numai dacă – aici, vocea începu să-i tremure pronunțând cuvintele pe care Charles Forester, avocatul, trebuise să le repete la nesfârșit până când mintea ei fusese în stare să le cuprindă – sunt căsătorită când se împlinesc șase luni de la moartea lui.

– Norocul tău a fost că te-am cerut eu în căsătorie.

– Chiar mă gândeam să-ți propun eu, mărturisi ea sincer considerând că nu mai avea rost să-i ascundă nimic și nu putu să nu remarce expresia de vădită surprindere de pe fața lui, ca și cum aceasta era ceva la care nu s-ar fi așteptat niciodată.

– Dumnezeule! Și... pot să te întreb, dacă mi-ai fi propus, ce mi-ai fi oferit ca să mă tenteze? Presupun că în nici un caz trupul tău.

– Nu mă gândisem la toate aspectele în ceea ce privește rolul pe care urma să-l joci.

– Asta e evident...

– Crezând că ești un actor fără contract la momentul respectiv, m-am gândit c-ar putea fi avantajos pentru tine să locuiești aici timp de câteva săptămâni. Tata nu mi-a lăsat o sumă mare de bani, dar ți-aș fi oferit jumătate din ea...

– Așadar, nu urmăreai banii mei!

– Nu, ți-am spus asta deja, se arătă ea iritată de neîncrederea lui.

– Nu trebuie să te înfurii. Sinceritatea de care ai dat dovadă de la începutul acestei discuții mă face să te cred. Și... de ce, dacă tatăl tău știa cât ții la... la această grămadă de cărămizi, a condiționat astfel moștenirea?

Kimberley se înfurie și mai mult auzindu-l cum vorbește despre iubita ei Bramcote. Era tentată să se ridice și să părăsească încăperea chiar în clipa aceea, dar știa că tot nu avea scăpare, că ar fi urmărit-o peste tot până când i-ar fi smuls răspunsul.

– Îi spusesem că nu mă voi căsători niciodată.

– Din cauza lui David Bennet?

Doar rostind acel nume, Slade îi produse o nouă suferință.

În plus, de unde-i știa prenumele? De la Doreen? De la Edward? Nu-și amintea ca el să-l fi menționat vreodată. O nouă întrebare a lui Slade îi întrerupse gândurile.

– De ce era atât de important pentru tatăl tău să te căsătorești? Doar, pentru tinerele de azi, căsătoria nu mai constituie împlinirea supremă, idealul de existență...

Era șiret și nu lua nimic din ceea ce îi spunea drept bun; scormonea absolut totul, fără să-l intereseze cât de multă durere producea.

– Ce-l făcea pe tatăl tău să considere că e absolut neapărat să te căsătorești?

– La naiba! strigă ea, incapabilă să-și mai stăpânească enervarea față de acel individ care nu avea nimic sfânt. Nu te privește!

– Căsătorindu-te cu mine, ai făcut ca totul să mă privească în mod direct.

Atmosfera devenise foarte tensionată; între insistența lui de a afla și refuzul ei de a răspunde, Kimberley nu considera necesar să-i dea atâtea amănunte, din moment ce era clar că nu vor sta mult timp împreună, apoi, dorința de a rămâne cât mai repede singură, cu gândurile ei, o făcu să cedeze.

– Întotdeauna tatăl meu a avut o atitudine exagerat de protectoare față de mine.

– De ce?

– Mama mea... era extrem de sensibilă. Tata se temea să nu o fi moștenit în această privință. Când aveam zece ani continuă ea, cu un efort considerabil, dar dornică de a scăpa cât mai repede de el, tata a insistat, împotriva voinței mamei să mă trimită la un internat, pentru a mă pregăti mai bine pentru viață. M-am întors acasă după o săptămână, timp în care mama... a căzut în râu și s-a înecat... Tata s-a simțit întotdeauna vinovat pentru acest accident.

– S-a gândit că, nesuportând lipsa ta, s-a sinucis?

– Sunt absolut convinsă că a fost un accident. De altfel, zona în care s-a întâmplat tragedia este recunoscută ca fiind foarte periculoasă; ca probă, acum este îngrădită.

– Așadar, nefiind sigur dacă mama ta s-a sinucis sau nu, a avut întotdeauna o grijă exagerată față de tine?

– Da... Presupun că, atunci când am fost pe punctul de a avea o cădere psihică, tata, știind că nu mai are mult de trăit și că, iubind enorm această casă, aș fi în stare să fac orice pentru ea... trebuie să se fi gândit că... un soț i-ar prelua rolul de protector.

Ajungând la sfârșitul poveștii, se întristă din nou. Tot nu înțelegea cum de tatăl ei se putuse înșela atât de mult. O fi semănat ca fizic mamei sale, dar moștenise tăria lui de caracter. Sigur că s-ar fi refăcut după despărțirea de David, tot așa cum și el învățase să trăiască fără adorata lui Rosemary. Din nou, Slade îi întrerupse gândurile, agresiv.

– Ce păcat, scumpa mea Kimberley, că sentimentele mele față de tine nu au absolut nimic patern.

"Sentimentele față de mine?" se gândi ea, parcă trezită la realitate, simțindu-se amenințată de simpla amintire a mângâierilor lui.

– Acum, desigur că nu mai poate fi vorba de nici un sentiment, din moment ce ți-ai dat seama că ai făcut o greșeală. Oricum, nu aveai intenția să rămâi prea mult timp căsătorită cu mine... Doreen spunea că, dacă te-ai căsători vreodată, ai face tot posibilul să divorțezi imediat ce te-ai trezi la realitate! Nu crezi c-am putea divorța chiar acum, fără să mai așteptăm cele câteva săptămâni care ți-ar fi putut fi necesare ca să-ți dai seama de greșeala făcută?

– Am spus eu că am făcut o greșeală?

– Bine, dar e evident că da! Te-ai căsătorit cu mine doar pentru că altfel nu puteai ajunge în patul meu. Acum, cred că este clar pentru amândoi că... acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Așadar, putem divorța. Ne putem despărți ca prieteni, Slade, nu-i așa?

– Iar tu vei fi fericită în această casă dărăpănată! Egoisto! Egoistă ticăloasă ce ești! Puțin îți pasă de sentimentele celorlalți. Nu contează decât să obții ce vrei!

– Nu este adevărat! Sentimente? Despre ce sentimente vorbești?

Primi imediat confirmarea că nu era vorba de sentimente față de ea.

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că poate am prieteni sau parteneri de afaceri cărora le-am spus că nu ne vom vedea un timp pentru că voi fi în luna de miere? Tot așa cum nici nu te gândești cum m-aș simți față de cunoscuții mei care ar afla că motivul divorțului ar fi căsătoria neconsumată!

Kimberley recunoscu în sinea ei că nu se gândise niciodată că toate aceste aspecte ar putea face obiectul unor relatări între cunoscuți, dar, dacă ea nu intenționa să spună decât avocatului, asta nu-nsemna că Slade trebuia să procedeze la fel.

– La naiba! Să crezi tu că vom divorța!

– Vrei să spui că...

– Nici o femeie n-o să mă facă să par un impotent caraghios. Încearcă doar și vei fi mirată – de cât de repede se va consuma această căsătorie!

– Vrei să spui că m-ai viola! spuse ea îngrozită, cu respirația întretăiată.

Râsul lui cinic umplu încăperea.

– Te asigur că nici măcar ție nu ți s-ar părea viol.

– Bine, dar trebuie să divorțezi de mine, se agăță Kimberley cu desperare de această idee cu care și înlocuia, cât putea de repede, subiectul penibil al măiestriei sale ca amant. Îți dau toți banii pe care mi i-a lăsat tata, propuse ea, uitând complet de situația lui materială pentru care oferta ei nu însemna nimic.

– Amintește-ți că te bănuisem pe tine că te-ai măritat pentru banii mei!

– Este evident că nici o femeie nu s-ar mărita cu tine pentru personalitatea ta!

Kimberley avu aproape un șoc văzând cum remarca ei plină de furie îl făcu să izbucnească într-un hohot de râs nestăpânit.

– Continuă așa, scumpa mea și cred că, în cele din urmă, îmi va face plăcere să locuiesc aici.

– Adică... ai de gând să rămâi?

– Până când moartea ne va despărți. Știi, intenționam să ne mutăm în locuința mea din Londra, dar, având în vedere că Bramcote ar putea fi refăcută în urma unor reparații majore, până la urmă s-ar dovedi o proprietate foarte acceptabilă.

Aruncându-i o privire disprețuitoare și fără să scoată un cuvânt, intrigată de modul în care vorbea despre casa ei, Kimberley ieși din birou, conștientă că dacă ar mai fi ămas fie și o singură clipă, l-ar fi

agresat fizic. Ieși furioasă pe ușa de la bucătărie cu capul încă răsunându-i de cuvintele lui. "Reparații majore"! Da, văzuse și ea o pată mare apărută pe tavan, la etaj, probabil în urma ploii torențiale din ziua în care o ceruse în căsătorie – atât cât putea fi numită cerere în căsătorie. Și apoi... "Până ce moartea ne va despărți!" Bineînțeles că nu vorbea serios, tot așa cum nu luase în serios nici jurămintele făcute la oficierea căsătoriei.

Porni în ritmul vârtejului de gânduri ce-i asaltau mintea. Cum cunoștea foarte bine împrejurimile, hotărî să hoinărească până când avea să se simtă mai liniștită, mai pregătită pentru a-l înfrunta din nou. Sau, cine știe... plictisit de așteptare, poate că nici nu va mai aștepta întoarcerea ei.

Poate că, dacă nu i-ar fi fost foame, Kimberley ar fi întârziat și mai mult, dar așa, nemâncând nimic toată ziua, se-ntoarse – e adevărat, mai calmă – pe la ora opt seara.

– Unde naiba ai umblat? se auzi vocea lui Slade, imediat ce intră în bucătărie.

Stând în picioare în prag, acesta părea c-o aștepta, cu o figură sumbră.

– Oricum n-ai ști, chiar dacă ți-aș spune; n-aș face decât să te plictisesc.

– Atunci, plictisește-mă. Mi-am petrecut întreaga zi încercând să dau cumva de tine.

– M-ai căutat? S-a întâmplat ceva? întrebă ea repede, încruntându-se. Vreun accident, cumva? Gândurile îi zburară în toate direcțiile, apoi păli gândindu-se la posibilitatea ca tatăl lui David să fi sunat din satul alăturat. S-a întâmplat ceva cu David?

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Slade furios și pe întrebarea ei și pe sentimentul de ușurare cu care primise vestea că David nu pățise nimic.

– Bine, și atunci, de ce m-ai căutat?

– Când am spus că ești o ticăloasă egoistă, am spus prea puțin, urlă el, ca și cum s-ar fi eliberat de toată tensiunea acumulată în timpul zilei. În urma acelei farse de ceremonie de ieri, mi-am asumat o anumită responsabilitate față de tine.

– Bine, dar nu trebuia... Nu era necesar să mă cauți...

– După discuția de dimineață, am considerat că este.

– Adică, în urma a ceea ce mi-ai spus despre hipersensibilitatea mamei tale.

– Ai crezut că..., ezită, nevenindu-i să creadă, apoi se văzu nevoită să-și termine fraza, sub privirea lui dură, poruncitoare. Ai crezut că... s-ar fi putut să... mă fi sinucis?

– Ai plecat supărată.

– Da, dar...

– Ești suficient de egoistă ca să-mi împovărezi conștiința cu sinuciderea ta!

– Sunt convinsă că nici cel mai înverșunat dușman al cuiva nu ar vrea să-și trăiască restul zilelor cu moartea respectivului apăsându-i conștiința. Totuși, doar nu ți-ai închipuit că voi merge până acolo încât să comit un astfel de gest doar pentru că pretinzi că nu vrei să divorțăm!

Slade nu răspunse, ceea ce îi întări convingerea că-i lăsase într-adevăr acea impresie. O mustra conștiința că, din cauza ei, cineva, chiar dacă n-o plăcea deloc, își petrecuse ore în șir făcându-și griji. Simțea nevoia să-i arate că nu era egoistă.

– Te rog să mă scuzi, Slade. Nu mi-a trecut prin minte că... Abia acum îmi dau seama că aveai toate motivele să... În sfârșit... îmi pare rău...

Făcu un gest vag cu mâna în aer, pregătindu-se să iasă din cameră, sătulă de el și de întreaga poveste, de altfel.

– Pe viitor, când mai simți nevoia să te plimbi singură, nu uita să-mi spui și mie pe unde ai de gând să mergi. Ai mâncat azi?

– Nu mi-e foame, minți ea pentru a nu mai fi nevoită să mai rămână în compania lui.

– Du-te și spală-te și, între timp, îți pregătesc ceva.

– Ascultă, chiar dacă ești căsătorit cu mine, asta nu înseamnă că poți să comanzi în casa asta.

– Ba, cum să nu! Sunt stăpân peste toate, spuse el bine dispus, pentru a o enerva și mai rău. Ai cincisprezece minute la dispoziție. Dacă întârzii...

Kimberley simțea atât de acut nevoia de a-l lovi, încât ieși imediat, înainte de a-și pierde controlul.

Dumnezeule, ce făcuse? Se spălă pe față și pe mâini, se pieptănă, dar gesturile erau mecanice, pentru că tot timpul gândul îi era la Bramcote. Nu, categoric nu regreta ce făcuse. Avea să mai dureze cel mult câteva săptămâni până când Slade, sătul de acea situație, va pleca și totul va reintra în normal.

Această idee o mai însenină puțin și, când se-ntoarse în bucătărie, chiar fredona o melodie, într-o stare de spirit mult mai liniștită.

– Exact paisprezece minute, anunță ea veselă cum intră în bucătărie.

– Taie niște pâine.

Kimberley luă cuțitul pentru pâine, privindu-i lama ascuțită cu care ar fi aplicat cu mare plăcere câteva corecții.

– Nu am intenții criminale, anunță ea în glumă, dându-și seama că era privită; oricum, nu din cele pe care să-ndrăznesc să le duc la îndeplinire, completă cu un zâmbet care se reflectă discret pe buzele lui.

Spre surprinderea ei, Kimberley mâncă jambonul cu ouă pregătit de el cu o poftă pe care de mult timp n-o mai avusese, după care insistă să spele ea singură vasele.

– Atunci, după ce termini, te rog să-mi aduci o cafea; voi fi în birou, comandă Slade, fără însă a reuși s-o înfurie de data aceasta.

Trebuia să fie corectă, își tot spunea ea în timp ce-i pregătea cafeaua, și să recunoască totuși că-i datora foarte mult. Așadar, nu era mare lucru dacă-i arăta un minimum de politețe.

– Văd că ești ocupat, remarcă ea, intrând în cabinetul de lucru, unde Slade era așezat în fața biroului plin cu hârtii.

– Ca să nu-mi pierd antrenamentul... Nu te voi deranja când voi veni să mă culc.

Kimberley tresări. Oare ce vroia să spună?

– Am să las veioza aprinsă ca să... vezi să ajungi în camera ta....

– Sigur; dacă vei dormi, o voi stinge eu.

– Sunt cam obosită; cred că voi merge chiar acum la culcare.

– Noapte bună, Kimberley.

Totuși, o prinse de încheietura mâinii și, după ce se priviră lung câteva clipe, Kimberley înțelese ce aștepta din partea ei: își aplecă ușor capul, atingându-și abia buzele de ale lui, după care merse cât putu de repede în camera ei.

Deși era obosită, nu putea dormi. Câteva ore mai târziu, când auzi deschizându-se ușa, apoi pașii hotărâți ai lui Slade, era încă trează.

Prefăcându-se că doarme, era în expectativă, cu nervii încordați la maximum. Când deschise ochii, el era lângă măsuța de toaletă, ținând în mână sticluța cu tranchilizantele ei și minciuna nu-și mai avea nici un rost.

– Câte ai luat?

– Astăzi, nici una.

– Mă bucur s-aud asta, spuse el, așezându-se spre groaza ei pe marginea patului și luându-i mâna în ale sale. Liniștește-te!

– Slade, divorțează de mine. Cuvintele i se desprinseră de pe buze, surprinzând-o în egală măsură și pe ea. Poți alege orice motiv îți convine.

Momentul de tăcere care urmă păru nesfârșit; îi dădu drumul și se ridică, privind-o în continuare.

– Dacă aș fi în locul tău, Kimberley Darville, și aș vrea cu desperare să păstrez această proprietate, aș fi mai prudentă când aș cere divorțul. Cred că ți-ai dat seama că, din moment ce m-am căsătorit cu tine la trei săptămâni după ce te-am cunoscut, sunt un om care ia decizii rapide.

– Și?

– Așadar, aș putea să mă mișc la fel de repede și în privința divorțului, ceea ce ar face posibil ca, atunci când se vor împlini șase luni de la moartea tatălui tău, să nu mai ai statutul de femeie căsătorită!

Capitolul 5

Cum de putuse să neglijeze acest aspect!

Adormise într-un târziu și se trezise cu gândul la acea amenințare ce plana asupra ei. Asta îi răsturna toate planurile. Nu-i rămânea decât să spere din tot sufletul că iubitul ei soț nu se va grăbi să îndeplinească exact ceea ce ea îl implora să facă doar cu câteva ore în urmă.

Se dădu jos din pat și, observând ușa de la camera alăturată închisă, speră că Slade avea să mai zăbovească în lumea viselor.

Spre surprinderea ei însă, când coborî în bucătărie, îl găsi acolo, terminându-și micul dejun.

– Ai dormit bine? întrebă el vesel.

– În cele din urmă, da.

– Ești ca o rază de soare dimineața, scumpa mea, comentă el ironic. Când vine băiatul cu ziarele?

– Nu vine. Apoi, receptând corect mesajul privirii lui, se gândi că e datoare cu o explicație mai amănunțită. Am renunțat la ziare după moartea tatălui.

– Nu-i nimic. Pot să cumpăr din oraș.

– Te duci la Thaxly?

– Nu, la Londra.

– Mergi la avocat? întrebă ea, aproape vărsând ceaiul.

– Liniștește-te. Vei fi prima care va afla dacă hotărăsc să fac vreo schimbare. Mai sunt și alte lucruri de făcut la Londra. Și apoi, să nu uităm că avocatul este angajatul meu. Ce zici, îmi dai un sărut la plecare?

– Chiar e necesar să te arăți atât de vesel? întrebă ea, ușor dezgustată, ferindu-și capul.

Slade renunță la sărut și plecă, fluierând.

Pe măsură ce orele treceau, Kimberley îndrăzni să spere că Slade se hotărâse să nu se mai întoarcă. N-avea nici un motiv să-l creadă că, într-adevăr, ea va fi prima care va afla orice decizie a lui și, cu toate acestea, îl credea.

Se făcuse ora șapte seara și începuse să plouă; acum, era convinsă că Slade nu va mai veni. Privi, cu un aer absent, pe fereastră și tocmai intenționa să se retragă, dar rămase țintuită; văzu mai întâi mașina lui Slade, apoi pe acesta coborând, îmbrăcat altfel de cum fusese de dimineață și schimbând câteva cuvinte cu bătrânul Sammy, braconierul.

Ciudat, se gândi ea, dezlipindu-se în cele din urmă din fața ferestrei; David nu avusese niciodată timp pentru bietul Sammy, de parcă nici n-ar fi existat pentru el, deși era unul din cele mai interesante personaje din sat.

În câteva clipe se deschise ușa și Kimberley rămase privind lung la cele două valize uriașe împinse înăuntru, urmate de proprietarul lor.

– Se pare că intenționezi să rămâi o veșnicie! comentă ea, înainte să reușească să se controleze.

– Bună seara; și eu mă bucur să te revăd, scumpa mea soție.

– Speram să nu te mai întorci.

– Pot pleca imediat dacă preferi un divorț instantaneu.

Îl ura, dar își înăbuși mânia, știind că orice confruntare dintre ei s-ar fi terminat cu o înfrângere pentru ea.

– Vrei un ceai?

– Vreau mai mult decât un ceai... vreau cina, precizăel când ambiguitatea dorinței lui rostite doar pe jumătate făcu din nou degetele lui Kimberley să tremure. Ce mi-ai pregătit?

– Ce ți-am pregătit?

Nici măcar nu se gândise că s-ar putea să-i fie foame când se întoarce, sau, mai mult, la eventualitatea că i-ar putea pretinde, ca un soț din epoca victoriană, să-l aștepte cu mâncarea gata pregătită și caldă.

– Vrei să spui că nu ai nimic de mâncare?

– Nu... mă așteptam să te întorci, încercă ea să găsească o explicație, abținându-se de a rosti replica acidă ce-i stătea pe buze.

Mormăind nemulțumit, Slade deschise frigiderul. Nemulțumirea lui deveni și mai îndreptățită, negăsind decât câteva ouă și mai puțin de jumătate de litru de lapte.

– Unde ții restul alimentelor?

Mai era o cămară, dar în afară de făină, câțiva cartofi și niște rămășițe, nici acolo nu era altceva.

– Mie personal nu-mi trebuie prea mult, bâigui ea jenată. Eu... resursele mele sunt limitate.

– Ce sumă ți-a lăsat tatăl tău? Ce sumă? repetă el, complet insensibil față de situația delicată în care o punea.

Era cât se poate de clar pentru Kimberley că nu are nici o scăpare: era ca o insectă țintuită sub lupă, cu un ac înfipt în aripi. Așadar, îi spuse suma, neputând să nu-i observe ochii ușor măriți de mirare.

– Și intenționai să-mi dai mie toți acești bani.

– Banii n-au avut niciodată o importanță prea mare pentru mine, spuse ea liniștit și acum, stăpânindu-se să reacționeze violent la sarcasmul din tonul lui.

– Nici măcar atunci când casa, care este importantă, stă să se prăbușească, pentru că nu ai mijloacele necesare pentru a o întreține?

– Impertinentule!

De data aceasta, Kimberley nu se mai putu abține, numai că efectul insultelor ei părea să fie nul.

– Ia mașina mea și du-te să cumperi pește și cartofi prăjiți, comandă el nonșalant, scoțând cheile din buzunar și aruncându-le spre ea.

Kimberley le prinse instinctiv, cu ochii măriți de groază. Cine naiba se credea de-ndrăznea să-i dea ordine?

– Plouă îngrozitor; voi fi complet udă înainte de a ajunge la mașină. Îți fac eu cartofi prăjiți dacă vrei... sunt câțiva cartofi în cămară.

– Suficienți pentru amândoi?

Asta era culmea! Acum avea de gând s-o oblige și pe ea să mănânce!

– Ți-i aduc în sufragerie, spuse ea iritată, în loc de răspuns.

– Nu! Vom mânca aici, continuă el pe același ton autoritar.

Când în sfârșit, după cină, Kimberley avu îngăduința de a se retrage, singura ei mulțumire erau scenele de tortură pe care și le imagina pentru el. Dar nici măcar această plăcere nu dură mult; când ajunse la etaj, rămase țintuită în fața priveliștii ce anunța o situație total neașteptată pentru ea: ploua în casă! Cum toate recipientele erau în bucătărie, numai că tot acolo îl lăsase și pe Slade

citind ziarul, n-avea încotro – trebuia să meargă să aducă un vas.

– E o spărtură în tavan, pe unde s-a infiltrat ploaia, se văzu ea nevoită să-l anunțe, ca nu cumva, mai târziu, când acesta ar fi urcat în dormitor, să se fi împiedicat de vasul pe care urma să-l așeze ea.

Nu primi nici un răspuns, ceea ce, pe moment, o înfurie. După ce se culcă, enervarea ei față de el se mai atenuă. Într-adevăr, ce-ar fi putut să-i spună? Doar o avertizase că iubita ei casă era pe punctul de a se prăbuși.

Când deschise ochii, era deja dimineață. Nu-i plăcea deloc ideea că Slade o găsise dormind, dar îndepărtă repede din minte acest gând și, punându-și în grabă halatul, se duse pe coridor să vadă ce se-ntâmplase. Îmbrăcat deja, Slade era într-un alt punct de unde picura apă.

– Ah, nu! strigă ea speriată, mergând să vadă mai de aproape.

– Mă tem că acoperișul necesită reparații capitale.

– Să fie chiar atât de grav?

– Am observat că e destul de șubred încă de acum câteva săptămâni. Știi... bărbații observă astfel de lucruri...

Cu siguranță, ea nu observase. Pentru ea, Bramcote era doar Bramcote și atât – mereu același, mereu perfect. Nici nu îndrăznea să se

gândească la costul unei reparații. Își trecu degetele ușor tremurânde prin părul lung, puțin ciufulit după o noapte de somn și abia atunci observă cum Slade o urmărea cu ochi strălucitori.

– Liniștește-te, spuse el blând, zâmbind, văzând-o cum instinctiv se alarmează. Ești o femeie frumoasă, Kim, și e firesc ca un bărbat să aprecieze asta, fără însă să însemne că nu urmărește în fiecare clipă decât să ajungă în pat cu tine.

Într-adevăr, complimentul lui îi risipi panica; începea să învețe să aibă încredere în el.

– Îmbracă-te și mă ocup eu în continuare de ceea ce trebuie făcut aici; în timp ce pregătești ceva pentru micul dejun.

Zâmbetul care se așternu pentru o clipă pe buzele ei, păli brusc, alungat de un gând sumbru.

– Mai sunt ouă, dar... s-a terminat pâinea.

– Nu-i nimic. Bem doar o cafea, apoi mergem la cumpărături în Thaxly.

Mersul la cumpărături alături de Slade era o experiență cu totul nouă pentru ea. Se obișnuise să nu cumpere decât foarte puțin din ceea ce considera a fi strict necesar, pe când el cumpăra orice în cantități uriașe – încă un indiciu al intenției lui de a rămâne destul de mult la Bramcote. De altfel, nu mai era vorba doar de un indiciu; când comandă un congelator care urma să fie livrat acasă și o cantitate imensă de carne

congelată, Slade spuse clar că erau provizii pentru iarnă, când, din cauza vremii, era posibil să rămână izolați pentru un timp.

Kimberley nici nu mai știa dacă să fie mulțumită că Slade n-avea intenția să divorțeze imediat, sau nemulțumită de șederea lui prelungită până în primăvară. Deocamdată, dorința ei cea mai mare era să păstreze casa, ceea ce însemna că trebuia să accepte și restul. Poate că în februarie, când clauza testamentară avea să fie îndeplinită, îi va putea pune în vedere că, dacă tot refuza să intenteze divorț, va face ea pasul acela. Abia atunci va avea motiv s-o numească egoistă.

Frământându-i conștiința, toate aceste gânduri o făcură să păstreze tăcerea pe drumul de întoarcere, astfel încât aproape că respiră ușurată când, ajungând acasă, văzu mașina doctorului Ellis parcată în fața porții.

– Bună, Kimberley, spuse acesta, tocmai întorcându-se de la intrarea din spate pe care o găsise încuiată.

– Bună dimineața, răspunse ea stânjenită, dându-și seama că trebuia să-l prezinte cumva pe Slade. Slade, ți-l prezint pe doctorul Ellis. Faceți cunoștință: domnul doctor Ellis, Slade Darville.

– Intrați, vă rog, îl invită Slade.

Evitând privirea surprinsă a doctorului, dorind să scape de el cât mai repede, nesigură de reacția

lui Slade, Kimberley nici măcar nu oferi musafirului cafeaua cu care îl trata în mod obișnuit.

– Ăăă... s-a terminat cu epidemia de gripă, nu-i așa? întrebă ea pentru a umple tăcerea încordată care se instala.

– A fost o toxiinfecție alimentară, corectă el, vădit nedumerit de ce se întâmpla.

– Ah, da... Acum, vei fi mai liber.

Zâmbetul îl făcu să uite complet de prezența lui Slade.

– Nu, sunt tot ocupat, dar cum am câteva minute libere, profit pentru a-mi vizita...

– Sunteți medicul local? îl întrerupse Slade.

– Da, profesez în acest sat, răspunse medicul, grăbit să-și îndrepte din nou întreaga atenție spre ea. Ce mai faci, Kimberley?

Mișcarea făcută în acel moment de Slade o făcu pe aceasta să-și îndrepte privirea spre el; expresia din ochii lui de un albastru închis, intens, o avertiza clar că se pregătea să spună ceva ce ei avea să-i displacă profund.

– Eu... încercă ea să-l oprească.

– Spuneți-mi, domnule doctor Ellis, începu Slade dezinvolt, ca și cum nici nu ar fi auzit-o, vă interesați de Kimberley din politețe, sau din punct de vedere profesional? Sunteți medicul curant al soției mele?

– Soție? Doctorul Ellis era complet uluit – Kimberley.... doar nu te-ai căsătorit cu acest bărbat!

– E o surpriză, nu-i așa? răspunse Slade în locul ei. A fost o surpriză chiar și pentru noi, nu-i așa scumpa mea?

Incapabilă în continuare de a răspunde, Kimberley rămase parcă paralizată de modul în care Slade i se adresase și de brațul lui care-i cuprinsese umerii.

– Cum ai putut face o asemenea tâmpenie, Kimberley? izbucni doctorul Ellis în modul cel mai nediplomatic și neprofesional cu putință. Nu era nevoie să te căsătorești cu primul bărbat care te-a cerut în căsătorie pentru a respecta clauza testamentară!

Era rândul lui Kimberley să fie uluită.

– Știi de această clauză?

– Testamentul tatălui soției mele nu are nici o legătură cu faptul că ne-am căsătorit, interveni Slade. Kimberley s-a căsătorit cu mine pentru simplul motiv că s-a îndrăgostit de mine, nu-i așa iubito?

– Da, răspunse ea, poate din mândrie, poate din datoria de a i se arăta loială în public, în calitate de soție.

– Așadar, domnule doctor Ellis, nimic nu vă îndreptățește să calificați fapta soției mele drept tâmpenie. Mă tem că nu pot fi de acord cu acest

diagnostic dat căsătoriei cu mine. Din acest moment, îmi asum deplina responsabilitate pentru sănătatea soției mele, așadar vă voi fi recunoscător dacă o veți exclude din lista pacienților dumneavoastră.

Timp de câteva secunde, Colin Ellis îl privi parcă nevenindu-i să creadă.

– Este dorința ta, Kimberley?

– Eu... începu ea, apoi simți degetele lui Slade apăsându-i nefiresc umărul. Da.

Durerea de pe chipul doctorului o făcu să se simtă îngrozitor. Ar fi vrut să-i spună măcar că regretă, dar strânsoarea lui Slade o convinse să tacă.

Abia când doctorul Ellis plecă, izbucni cu furie.

– Cine naiba te crezi?

– Nu știi, draga mea? Sunt soțul tău.

După calmul cu care vorbea, Slade părea să savureze furia ei.

– Și crezi că asta îți dă dreptul să...

– Îmi dă absolut toate drepturile, o întrerupse el. Și dacă prietenul tău, doctorul, mai îndrăznește să vină să adulmece aici, voi lua măsurile de rigoare.

– Ce vrei să spui? Doar știi că doctorul Ellis este...

– Pentru o femeie inteligentă, mi se pare ciudat să dai uneori dovadă de o asemenea lipsă de judecată!

– Mulțumesc, ești foarte amabil.

– Mi-a fost foarte clar din clipa în care l-am văzut privindu-te.

– Ce anume?

– Nu știai că e îndrăgostit de tine?

Mai întâi, Kimberley făcu ochii mari de uimire, apoi râse disprețuitor.

– Nu fi ridicol! Îl cunosc de mai bine de un an și... S-a purtat minunat cu tatăl meu, venea în fiecare zi și niciodată...

– Da, totul capătă sens... Nu ți s-a părut niciodată ciudat că tatăl tău a făcut ceea ce a făcut?

– Ciudat? În ce sens.

Știa foarte bine ce-l determinase să procedeze așa și, de altfel, îi explicase și lui Slade.

– Ți-ai iubit foarte mult tatăl, începu el cu blândețe, de aceea nu te-ai gândit să-i pui la îndoială dorința. Nu am avut plăcerea să-l cunosc, dar mi s-a părut extrem de ciudat ca un tată care și-a iubit fiica așa cum spui că te-a iubit, să condiționeze astfel moștenirea casei la care știa că ții atât de mult. Și asta, cu atât mai mult cu cât, de când se-mbolnăvise, nu te întâlneai cu nici un bărbat.

– Vrei să spui că... doctorul...

– Categoric! Tatăl tău știa că va muri în scurt timp. Sunt convins că a împărtășit temerile în privința viitorului tău omului care venea zi de zi în

casa lui. Probabil că aceasta l-a asigurat că nu are motive de îngrijorare, pentru că se va căsători cu tine și va avea grijă de tine.

– Nu, nu se poate...

– Tatăl tău știa că, din moment ce nu intenționai să te căsătorești, era singurul mod de a te forța.

– Bine, dar... nu m-aș fi căsătorit niciodată cu doctorul; îl apreciez prea mult.

– Mulțumesc.

– Ah, înțelegi foarte bine ce vreau să spun.

– Deloc; explică-mi.

Știa bine că Slade nu avea nici un sentiment pentru ea și că nu-l interesa decât o relație fizică, dar îi venea totuși greu să abordeze acest subiect.

– Ei bine... cu tine... e altceva. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar... noi ne cunoaștem foarte puțin. Un divorț nu ne-ar afecta pe nici unul din noi din punct de vedere emoțional, nu-i așa? Pe când, pe doctor îl cunosc de mai mult timp și... dacă, așa cum spui, e îndrăgostit de mine – deși sunt absolut convinsă că te înșeli – cred că... cred că n-aș fi putut divorța. Și atunci...

– Ai fi fost nevoită să rămâi împreună cu el?

Kimberley încuviință din cap, incapabilă să-l privească din nou. Nu-l jignise, dar se simțea jenată, gândindu-se că-și făcuse și mai clară intenția de despărțire.

– Și ce te face să crezi, draga mea Kimberley, că nu vei fi nevoită să rămâi împreună cu mine?

– Știi și tu la fel de bine ca mine.

Îi displăcea faptul c-o făcea să se simtă egoistă, când oricum el avea să se plictisească în scurt timp de jocul acesta. Plictisită, își impuse să nu se mai gândească nici la ea, nici la Slade, nici la cât va dura căsnicia lor.

– Dar... ce-ai vrut să spui cu acea amenințare la adresa doctorului Ellis? Doar nu poți dicta în toate domeniile!

– Oare? Ce s-ar spune la Colegiul Medicilor dacă s-ar auzi că intențiile lui față de una dintre paciente n-au fost strict profesionale?

– Dar nu a schițat nici cel mai mic gest care să dea ceva de bănuit!

Apoi, își aminti cum îi cuprinsese umerii cu brațul și o sărutase pe obraz în ziua înmormântării tatălui ei.

– Ești sigură?

– M-a sărutat pe obraz.... Își mai aminti că-i propusese să-și spună pe numele mic, că se arătase nerăbdător s-o întâlnească la petrecerea lui Doreen Gilbert... Oare intenționa să-i lase un răgaz de câteva săptămâni după moartea tatălui ei? De fapt, nici nu a fost un sărut propriu-zis, mai mult...

– Înțelegi? Metoda înaintării cu pași mărunți. Începi să regreți că ai acceptat prima cerere în

căsătorie? întrebă el pe un ton devenit brusc sarcastic.

– Ți-am spus deja că nu m-aș fi căsătorit cu el.

– Pentru că îți imaginezi că ți-ar fi fost mai greu să scapi de el decât de mine? Doamne, nu mă cunoști! Ce-mi pregătești la prânz?

– Ce-ai spune de un sandviș cu arsenic?

Apoi ieși din bucătărie, pe fundalul hohotului lui de râs.

– Mă tem, scumpa mea, că va trebui să mă menții în viață. În testament se stipulează că trebuie să fii măritată, nu văduvă.

Furia care o făcuse să iasă valvârtej din bucătărie se domoli imediat ce Kimberley urcă la etaj, unde apa se infiltra prin al treilea loc. Coborî din nou s-aducă un vas, având cel puțin mulțumirea că Slade nu mai era în bucătărie, ci se dusese să descarce din mașină alimentele cumpărate. Cel puțin, era astfel scutită de observațiile sale ironice în legătură cu starea casei. Așeză vasul în dreptul picăturilor grăbite, apoi intră repede în dormitor și, luând o hârtie și un creion, încercă să ajungă la niște cifre mai convenabile.

După trei sferturi de oră, Kimberley era tot acolo, privirea ei descurajată arătând că lupta cu cifrele nu se încheiase încă.

– Ce faci? întrebă Slade, intrând.

– Stomacul tău trebuie să mai aibă puțină răbdare. Cât crezi c-ar costa reparația acoperișului?

– Mai mult decât ai prevăzut acolo, spuse el privind pe deasupra umărului ei. Hai, vino la masă. Nu văd pentru ce trebuie să lăsăm să ni se răcească prânzul.

Capitolul 6

Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată din cauza acoperișului care ceda, Kimberley ar fi savurat din plin prânzul pregătit de Slade.

– Hai să ne plimbăm puțin, propuse Slade după ce terminară de mâncat și de spălat vasele.

– Bine, dar plouă! protestă ea, nevenindu-i totuși să creadă că vorbise serios.

– Pune-ți cizmele de cauciuc!

Categoric, era nebun, se gândi ea, când zece minute mai târziu, pășea alături de el pe potecile îmbibate de apă și noroi.

Pesemne că și ea era nebună, trase concluzia, constatând cu surprindere că-i plăcea enorm ceea ce făcea, deși nici nu vroia să se gândească la cum arăta probabil echipată cu haina de ploaie și cu un fular pe cap.

Pe măsură ce se îndepărtau de casă, atitudinea lui Kimberely față de Slade devenea din ce în ce mai firească. Din moment ce acum știa totul despre ea, nu mai avea nici un rost să se prefacă, sau să pretindă altceva decât adevărul. Râdea împreună cu el, îi arăta locurile de care o legau amintirile copilăriei, povestea dezinvolt diferite întâmplări hazlii.

– Acum, prietenii mei din copilărie sunt împrăștiați prin toată lumea, dar păstrăm legătura prin corespondență.

– Și Bennet e tot de aici?

– E... din satul învecinat, spuse ea crispându-se brusc. Toată plăcerea acelei după-amiezi pierise. De ce trebuise să-i amintească de David? Până atunci, nu se gândise deloc la el toată ziua.

Slade se opri, determinând-o și pe ea să facă același lucru și, prinzându-i bărbia cu degetele ude, îi ridică fața spre el.

– Păstrează-ți amintirile, dacă sunt prețioase, spuse el încet, cu o neașteptată blândețe, dar nu le lăsa să-ți invadeze prezentul și să-ți distrugă restul vieții. Și acum, soțul tău vrea să bea un ceai fierbinte, adăugă el zâmbind, în timp ce ea încă îl mai privea cu o expresie extrem de serioasă.

Tăcură amândoi pe drumul de întoarcere și, când ajunseră acasă, Kimberley aproape că-l iertase pentru faptul de a fi menționat numele lui David.

În orice caz, o pusese pe gânduri. Sigur, nu-l va uita niciodată pe David și toate amintirile legate de el deveniseră parte din ea însăși, dar poate că venise timpul să se gândească la ceea ce avea de făcut de acum încolo. Până atunci, abia reușise să supraviețuiască fiecărei zile.

Intrară, și Kimberley vru să pună ibricul cu apă la fiert; până se dezbrăcau de hainele ude, ceaiul să fie gata!

– Mă ocup eu de asta. Tu du-te să faci o baie fierbinte și ai grijă să te usuci bine.

Chiar dacă bine intenționat, tonul lui poruncitor o irită.

– Mergi tu să faci baie fierbinte dacă vrei și încetează de a-mi mai comanda ce să fac!

– Acum ce-am mai făcut? În clipa următoare, o cuprinse în brațe și, după ce o privi lung, îi scoase fularul ud de pe cap, îi îndepărtă cu blândețe șuvițele răvășite de vânt și ploaie și, fără să schițeze nici o intenție de a o săruta, o ținu câteva clipe la pieptul lui. Fii calmă, șopti el tandru.

Nici ea nu-nțelegea de ce, dar se relaxase cuibărită acolo, la pieptul lui, fără să intre în panică și să-i împingă mâna care o mângâia ușor. Își dădea seama că avusese prea multe izbucniri necontrolate în ultima vreme, dar poate că, în definitiv, acesta era modul în care recupera toate acele luni când fusese ca de piatră, fără ca nimic s-o atingă și s-o miște.

Merse la baie, fără să mai comenteze nimic. Mintea îi era însă plină de gânduri contradictorii; da, Slade avea momente în care era bun și înțelegător, dar asta nu însemna că nu trebuia să fie precaută față de el.

Deschise sertarul noptierei, în căutarea unei batiste și văzu sticluța cu tablete. O luă, întrebându-se dacă ar avea curajul să se debaraseze de ele, sau devenise atât de dependentă, încât avea nevoie să le știe în permanență acolo, pentru liniștea și siguranța ei.

Încă nu ajunsese la nici o concluzie când ușa se deschise brusc și intră Slade. Privirea lui dură era un indiciu clar a ceea ce gândea: scena de jos o afectase atât de mult, încât simțea nevoia ajutorului tranchilizantelor. De fapt, nici nu-i va spune cât de mult se înșela, pentru a evita repetarea altor asemenea momente între ei.

Fără să spună un cuvânt, Slade dispăru în baie, de unde se întoarse cu un pahar cu apă pe care i-l întinse, în continuare fără să vorbească.

– N-aveam de gând să-nghit vreuna, ci să le arunc, explică ea, deși nu era sigură încă dacă acela era sau nu adevărul. Nu am mai luat de...

– Din noaptea în care... ți-am zdruncinat echilibrul? Nu știi dacă poți risca să le arunci?

Kimberley înțelese aluzia, dar se strădui, în ciuda senzației de sufocare care o făcea să

articuleze cu greu cuvintele, să nu lase nimic să transpară din temerile ei.

– Nu există nici un risc, veni răspunsul ei pe cât de sigur, pe atât de ambiguu, pe care-l întări aruncând până la ultima tabletă.

– Și când te gândești c-ai rămas și fără doctor tocmai acum! comentă el sardonic, urmărindu-i fiecare mișcare.

– Chiar ceri să fii pocnit!

Și apoi, în mod cu totul inexplicabil, își dădu seama că răspunde tot cu un zâmbet zâmbetului larg cu care Slade îi întâmpină comentariul.

Era primul zâmbet poznaș pe care acesta îl vedea pe fața ei și brusc, se crispă și-și încleștă mâinile, ca și cum ar fi încercat din răsputeri să se stăpânească și întreaga atmosferă se încărcă de o tensiune nebănuită.

– Ce momente îți alegi, nevastă! Hai să ieșim de aici.

***

Deoarece micul dejun fusese combinat cu prânzul și mâncaseră mai devreme, Kimberley se gândi că și cina trebuia să fie gata mai devreme și că era rândul ei s-o pregătească, fără să mai aștepte ca el să-i atragă din nou atenția.

– Cât mai e până la cină? întrebă Slade intrând în bucătărie, confirmându-i astfel așteptările.

– Cam o jumătate de oră.

– Bun! Înseamnă că am timp să merg în sat să-mi cumpăr un ziar... Vrei ceva?

– Nu, mulțumesc.

Îi răspunse fără să-și fi întors capul spre el, dar îl urmări de la fereastră cum păși hotărât.

Slade se întoarse repede, cu un ziar într-o mână și o cutie cu bomboane în cealaltă, pe care i-o oferi ei.

– Mulțumesc, dar nu trebuia...

N-ar fi vrut să accepte cadouri din partea lui. Se consolase cu ideea că tot ce cumpărase el de dimineață era aproape în întregime pentru el, inclusiv congelatorul și, de altfel, intenționa să-l trimită pe adresa lui când nu vor mai fi împreună.

– Nu face caz pentru asta, astfel încep să regret că am cedat impulsului de moment. Te deranjează dacă stau aici și citesc ziarul până e gata masa?

Așadar, cerea în sfârșit permisiunea pentru ceva!

– Ar fi mai util dacă ai așeza masa în sufragerie, spuse ea cu malițiozitate, evitându-i privirea pentru a nu se observa că abia își stăpânea râsul.

– M-am însurat cu o scorpie! mormăi el, dar se conformă.

Cina decurse în mod plăcut, deși Kimberley avea momente lungi de tăcere. Nici ea nu-nțelegea de

ce; petrecuse atât de mult timp plângând, încât acum trebuia să poată zâmbi cu mai multă ușurință.

– Mă ocup eu de vase. Știu că abia aștepți să-ți citești ziarul, se oferi ea când terminară.

– Nu-i nici o grabă. Apropo, am comandat să ni se aducă ziare dimineața și seara.

– Pe ce nume? Intră pentru un moment în panică; ar fi fost cel mai indicat să fi folosit numele ei de fată.

– Pe al meu, firește. Nu-ți face griji în legătură cu reputația ta – am spus că domnișoara Kimberely Adams este acum soția mea, continuă el cu un zâmbet maliții, știind foarte bine că ea nu vroia să se afle de căsătoria ei.

– Ești prea bun pentru mine, replică ea ironic.

– E adevărat, dar începi să faci progrese.

După ce spălară vasele, se instalară în living. Slade își luă ziarul cumpărat, iar Kimberley o carte, fără însă să se poată concentra pentru a citi, așa că, după puțin timp și fără nici un cuvânt de scuză sau de explicație, părăsi încăperea.

Se duse sus să controleze dacă se mai infiltra apa. Momentan nu mai picura, dar Kimberley continua să se simtă la fel de deznădăjduită – reparația putea costa o mie de lire sau chiar mai mult, bani pe care ea nu-i avea. În plus, se apropia iarna; avea să mai reziste acoperișul la zăpezile care erau, în mod obișnuit, atât de mari?

Desprinzându-și cu greu privirea de la tavanul care nu dădea deocamdată nici un semn de uscare, se hotărî să revină în living, pentru a evita orice remarcă sarcastică din partea lui Slade.

Acesta ridică privirea când o văzu intrând, dar Kimberley își reluă locul, fără să dea, în continuare, vreo explicație. Rămase cu cartea în față, dar nici nu mai încercă să citească, mult prea îngrijorată de soarta acoperișului pentru a mai păstra aparențele.

– Te frământă ceva?

– Da, s-ar putea spune că da...

– Povestește-mi. Te voi ajuta, dacă pot, adăugă el văzându-i privirea ostilă.

– Nu cred că intenționezi... Știa că e o răutate gratuită din partea ei, dar avea niște griji atât de mari, încât nu mai era dispusă să facă vreun efort de a fi amabilă.

– Pune-mă la încercare.

Kimberley continuă să-l privească, fără însă a avea nici cea mai mică intenție de a-i împărtăși problemele ei. Spera că se va plictisi să aștepte răspunsul ei și va relua lectura ziarului, lăsând-o în pace. Își dădu seama însă că Slade făcuse deja dovada tenacității sale și că nu avea să renunțe pentru nimic în lume.

– Acoperișul are fisuri.

– Observasem deja.

– Cred că... va costa aproximativ o mie de lire pentru a fi reparat.

– Și cum pot fi de folos?

Ar putea sugera un împrumut, se gândi Kimberley supărată și pe fondul acestei idei, cuvintele se precipitară, scăpate de sub control.

– Ai putea să-mi împrumuți banii. Lasă! spuse ea repede, jenată, uimită de ceea ce fusese în stare să propună.

– Nu, de ce? Problema ta este că ești prea închistată. Vorbește, Kimberley!

Privirea lui insistentă îi devenise insuportabilă. Recunoștea că era înfrântă.

– Nu cred că acoperișul va rezista la iarnă, asta mă îngrijorează. Dar, în ritmul în care economisesc bani, va dura câțiva ani până să fiu în stare să plătesc reparația, ori acoperișul nu va mai dura atât...

– Și crezi că soluția este să plătesc eu reparația?

După tonul lui, nu respingea ideea, ceea ce-i dădu lui Kimberley puțină speranță.

– Este vorba de un împrumut. Îți voi înapoia până la ultimul ban.

– Sunt convins, dar asta ar însemna să ajungi până la urmă la sapă de lemn; mai mult, te vei chinui să-mi plătești reparația acoperișului și nu vei mai avea din ce să acoperi celelalte reparații.

– Ce reparații?

– Îți iubești mult casa și apreciez faptul că înseamnă atât de mult pentru tine. Asta însă te va face să nu o vezi așa cum eu, de exemplu, ca nou-venit, am văzut-o.

– Și, mă rog, ce-a observat ochiul tău de nou-venit? întrebă ea, aproape înecându-se.

– În afară de câteva reparații minore, e vorba mai întâi de instalația electrică – trebuie refăcută în întregime. Instalațiile sanitare sunt... mă rog... tolerabile, dar pereții camerei în care dorm eu, de exemplu, au zidăria deteriorată. Apoi...

– Nu mai continua!

Kimberley se îngrozise pur și simplu. Este adevărat că, de doi ani, nu se mai făcuse nici o investiție în acea casă, dar....

– Consideri că această casă pe care o iubesc atât de mult este o paragină, nu-i așa?

– Nu; consider că este o casă cu mare potențial și un farmec deosebit.

– Totuși, nu cu un farmec suficient de mare pentru a te determina să bagi mâna în milioanele tale și să-mi împrumuți o mie de lire!

Îi părea rău că-i împărtășise grijile ei: n-o ajutase cu nimic, dimpotrivă.

– Nu aș putea spune că am milioane, dar, sigur, o mie nu s-ar cunoaște. Dar chiar și așa, Kim, nu-ți voi împrumuta banii.

– Mulțumesc, Slade, pentru bunăvoința de a fi analizat această problemă. Te asigur că mă simt acum extraordinar, după ce mi-am spus necazul și, ca urmare, am descoperit în ce ruină locuiesc.

Ar fi trecut pe lângă el cu capul sus, numai că se ridicase și el, ordonându-i să ia loc. Kimberley îl ignoră și mai făcu doi pași spre ușă, dar trebui să se oprească după ce Slade îi ordonă din nou, cu voce tunătoare, să se întoarcă și să ia loc.

– Dumnezeule, nu rămâi niciodată să termini o discuție? continuă el, mai liniștit.

– Ce mai e de discutat?

Era extrem de nemulțumită de faptul că se prăbușise pe cel mai apropiat fotoliu imediat ce țipase la ea. Îl ura pur și simplu pentru ușurința cu care o domina.

– Ți-am spus că nu-ți voi împrumuta banii și-mi mențin poziția. Se întrerupse, privind-o fix, ca și cum ar fi cântărit încă o dată fiecare cuvânt pe care urma să-l spună.

Kimberley îi susținu privirea. De data aceasta, el părea să aștepte.

– Mai ai ceva de adăugat?

După privirea lui, se vedea că mai vrea să adauge ceva, dar că se aștepta la o reacție violentă din partea ei. Nu-și putea da seama despre ce putea fi vorba. Ce altceva putea fi mai rău decât ceea ce-i spusese deja despre Bramcote?

– Ce anume?

– Voi renova proprietatea Bramcote, Kimberley și voi avea grijă să fie întreținută în mod corespunzător, cu o condiție.

– O condiție? Mintea ei începu să caute în toate părțile; categoric, era ceva ce nu avea să-i placă deloc, dar nu-și dădea seama ce anume. Ce condiție, Slade?

– Ca tu să-mi vinzi casa, spuse el încet, accentuând fiecare cuvânt.

Capitolul 7

Kimberley rămase nemișcată, privindu-l fix, complet uluită, aproape suspectându-se de a nu fi auzit bine.

Privirea lui netulburată, de parcă nici nu-nțelegea ce spusese chiar atât de cutremurător, era un indiciu clar că auzul nu o înșelase. Conștientizarea acestui fapt îi declanșă în sfârșit acea reacție violentă pe care Slade o anticipase.

– Să-ți vând ție Bramcote? Niciodată! Nu, niciodată!

– Bine, dar ce ai împotrivă?

– Mai ai tupeul să întrebi! Am totul împotrivă. Este de neconceput! Știi foarte bine că n-aș suporta să mă despart de Bramcote.

– Dar nici nu te-ai despărți. Se ridică încet de pe scaun, veni spre ea și, prinzând-o de braț, o

determină cu blândețe să-și reia locul pe fotoliu. Ai locui în continuare aici.

O amorțeală totală lua încet locul șocului inițial și Kimberley rămase acolo, pe fotoliu, fără a încerca vreo împotrivire, privindu-l pe Slade cum, reluându-și locul, continua să-i aducă argumente pe care ea, împotriva oricărei rațiuni, refuza să le accepte.

– Dacă nu se iau măsuri rapide, mă tem că această casă va ceda total.

– Doar nu poate fi atât de grav...

– Fii rațională, Kim. Poți chema pe oricine dorești să evalueze stadiul în care se află.

– După cum vorbești, se pare că nu valorează mai nimic.

– Nu am spus asta. Pământul este scump. Ai o livadă frumoasă și pajiști întinse. Voi plăti prețul întreg fără nici un comentariu. Iar tu vei avea și banii și casa.

– Nu mă interesează banii.

– Știu, încuviință el cu un zâmbet abia schițat, dar astfel vei fi mai sigură.

Știa ea foarte bine ce însemna acel zâmbet. De fapt, dincolo de cuvintele lui, era următoarea idee: când o va părăsi, așa cum cu siguranță avea să se-ntâmple, nu va mai trebui să-și facă griji în legătură cu situația ei financiară. Ca și cum i-ar fi păsat vreodată de așa ceva! Nu-nțelegea de ce îl

interesa pe el! Poate pentru că fusese surprins de suma mică de bani din care era nevoită să trăiască.

– Ce-ar însemna o anumită siguranță financiară dacă aș rămâne fără Bramcote? Ai putea divorța de mine oricând.

Își dădu seama că-l supărase, după cum trăsăturile i se înăspriseră și-n ochi i se aprinse o scânteie de mânie, dar nu-nțelegea de ce, doar acesta era purul adevăr pe care-l cunoșteau amândoi.

– Ai avea în alt mod siguranță financiară dacă te-ai purta ca o adevărată soție; atunci, n-aș mai avea motive să divorțez de tine.

– Dacă... Adică, vrei să spui...

– Doar sunt un bărbat normal, cu dorințe absolut normale.

Nu mai exista nici o îndoială. Kimberley simți cum i se strânge stomacul. Era adevărat – în afară de acea primă noapte, Slade nu mai făcuse vreo tentativă de a-și exercita dreptul de soț, dar acum îi spunea clar că dorința pentru trupul ei – de fapt, singurul motiv al respectivei căsătorii – rămăsese aceeași.

– E dezgustător! Asta e șantaj! Ca și cum m-aș vinde pentru casă.

– Nu-i așa! Să fim serioși, Kimberley! Nu asta ai făcut când te-ai căsătorit cu mine?

Kimberley deschise gura să spună ceva, apoi tăcu. Da, ticălosul avea dreptate și era conștient de acest lucru.

– Nu m-am gândit la acest aspect, recunoscu ea cu voce stinsă, ca apoi, furioasă, să atace din nou. Nu-ți poți satisface acele dorințe absolut normale în altă parte? Dacă nu cumva ai și făcut-o?

Nu primi drept răspuns decât un zâmbet politicos care-i displăcu, la fel de mult ca și expresia feței lui care parcă-i spunea că-i dăduse o idee bună.

– Cred că voi merge la culcare, spuse Slade ridicându-se, fără să-i fi răspuns la întrebare. Mâine dimineață intenționez să plec devreme la Londra. Gândește-te la ce ți-am propus, Kimberley.

După o noapte zbuciumată, când aceasta se trezi dimineață, constată că Slade plecase deja.

Nu mai ploua, dar grădina era încă udă, așa că trebuia să rămână în casă. Încercă să se mențină ocupată cu tot felul de treburi casnice, dar gândul îi zbura mereu la el. Se surprinsese chiar gândindu-se dacă nu cumva chiar în acele clipe Slade ținea în brațe o altă femeie. Se făcuse după-amiază și incertitudinea în legătură cu venirea lui îi făcea așteptarea și mai neplăcută. Pregăti cina, dar, în continuare, nici urmă de Slade.

Era trecut de ora șapte seara, friptura era deja gata și mirosea apetisant și Kimberley tocmai

pusese cartofii la fiert, ca el să-i poată găsi calzi, când sună telefonul.

– Unde ești? întrebă ea, auzindu-i vocea.

– La Londra.

– La ce oră vii? Am făcut friptură și plăcintă și se vor răci și usca dacă mai întârzii mult, explică ea, pentru ca să nu-și închipuie că ar fi dornică să-l revadă din cine știe ce alt motiv.

– Poți să mănânci și porția mea. De fapt, te-am sunat să-ți spun că nu mă întorc în seara aceasta.

– Nu vii acasă?

Era ciudat că nu luase în calcul această posibilitate, doar la asta sperase și se așteptase când, cu două zile în urmă Slade plecase acolo.

– Sunt... ocupat, anunță el nepăsător. Au adus congelatorul?

– Ăăă... cartofii dau în clocot... trebuie să închid, minți ea și închise telefonul.

Imediat, regretă gestul. Slade își va da seama de minciuna ei și, mai mult de faptul c-o enervase; doar n-avea telefonul în bucătărie, ca să poată vedea ce se-ntâmplă cu cartofii. Ah, pur și simplu îl ura!

Abia mai târziu, când merse să se culce, fără însă să poată adormi, își dădu seama că nu-l ura pe Slade. Desigur, nici nu simțea altceva pentru el, decise ea repede. Dar, amintindu-și cum o făcuse în repetate rânduri să zâmbească, se gândi că nu era chiar atât de insuportabil.

Se răsuci în pat, încă neputând se adoarmă. Nu, în nici un caz nu-i simțea lipsa, era absolut convinsă. Îi venea chiar să râdă, atât de absurdă i se părea ideea. De altfel, tot așa cum nici el nu-i simțea lipsa: cu siguranță că era acum în pat cu o altă femeie și nici nu se mai gândise la ea din clipa în care plecase.

Kimberley reuși să petreacă mare parte a zilei următoare în grădină, deoarece se încălzise mult și nu intră în casă decât spre după-amiază când venise transportul cu alimentele congelate pe care Slade le comandase. De data aceasta nu mai găti nimic și, până la ora la care merse la culcare, își petrecu timpul, împotriva voinței ei, așteptând în zadar să audă motorul mașinii lui. De data aceasta, nici nu se mai învrednicise s-o anunțe că nu vine. Probabil că se terminase și cu oferta lui de a cumpăra casa. N-avea decât să vină să-și ia cele trei geamantane și congelatorul și să plece definitiv, lăsând-o în pace în ruina aceea de casă.

Încă nu adormise când auzi mașina lui, apoi pași, dar rămase în pat, hotărâtă să-i dea impresia că doarme. Sunetul soneriei îi reaminti însă că încuiase ușa și Slade nu avea cheie. Trebui să se dea jos din pat și să-i deschidă.

– Mă bucur c-ai venit în sfârșit acasă! se auzi ea spunând, exact ca o scorpie, așa cum o descrisese el. După care se răsuci pe călcâie și merse înapoi să se culce.

– Ți-a fost dor de mine? întrebă Slade urmând-o și oprindu-se lângă patul ei.

– Te rog să mă scuzi dacă nu-ți prea apreciez simțul umorului.

Fără nici un comentariu, Slade intră la el în cameră unde începu să se dezbrace. Așadar, asta era tot ce avusese să-i spună după ce lipsise două zile de acasă, umblând după cine știe de aventuri.

Se-nșela: Slade se-ntoarse și se așeză pe marginea patului.

– Ce făptură sensibilă ești, Kimberley!

Nu se așteptase nici la aceste cuvinte din partea lui, nici la blândețea cu care le rostise.

– Nu... nu am moștenit hipersensibilitatea mamei.

Când Slade o luă de mână, atingerea lui tandră și liniștitoare n-o mai făcu să intre în panică și să-l respingă, așa cum proceda de obicei.

– Nu, dar ai moștenit totuși de undeva o sensibilitate care te face foarte vulnerabilă.

– Va trebui să-ți dau și ție o cheie, spuse ea pentru a schimba subiectul, hipnotizată de ochii lui albaștri și mângâierile care nu-i displăceau deloc.

– Ar fi o idee bună. Vreau să te sărut înainte de a merge la culcare.

Pentru moment, Kimberley nu se gândi decât foarte vag că putea fi un început pentru a o seduce, sau că era proaspăt venit din Londra unde, după

toate probabilitățile, fusese cu o altă femeie, ci tot ce conta pentru ea era acel "înainte de a merge la culcare", care lăsă de înțeles că nu avea nici o intenție de a se instala în patul ei.

– Nu e... prima dată când mă săruți de "noapte bună".

Își amintea chiar că acele săruturi ale lui erau destul de plăcute.

Slade o luă ca pe o invitație, deși procedă fără grabă, savurându-și fiecare gest. Nici măcar după ce o luă în brațe n-o sărută imediat, ci o ținu un timp strâns la piept privind-o cu o expresie care o făcu să cocheteze cu ideea – absolut absurdă – că-i fusese dor de ea. Când, în sfârșit, îi atinse buzele, departe de a obiecta, lui Kimberley i se păru chiar că durase prea puțin.

– Noapte bună, bâlbâi ea când Slade se depărtă puțin, privind-o în ochi.

– N-ai de gând să-mi spui ce-ai făcut cât am fost plecat? șopti el blând, fără nici o intenție de a-i da drumul.

Kimberley se gândi c-ar fi fost mai potrivit ca ea să-l întrebe ce făcuse, dar renunță când buzele lui o atinseră din nou, de data aceasta pentru a zăbovi mai mult. Cu mintea tulbure, încercă să-și amintească și să-i spună, printre săruturile lui din ce în ce mai pasionale, ce făcuse până când senzațiile complet noi pe care le încerca în timp ce

buzele lui îi explorau gâtul și sânii, o făcură să nu mai fie sigură de nimic. Simțea că-l dorește tot așa cum și el o dorea. Abia când se întinse lângă ea, acoperindu-i trupul cu al lui, dorința neașteptată se împleti cu un tremur instinctiv:

– Slade...

– Nu-ți fie teamă; totul va fi bine.

Dar Kimberley nu se liniști decât când el începu din nou să vorbească despre orice-i trecea prin minte. La un moment dat, o întrebă dacă se mai gândise la propunerea lui de a-i vinde casa.

În acel moment, Kimberley trebui să se mobilizeze cu greu pentru a rezista dorinței nebune pe care el i-o trezise. Se gândi însă că, de la bun început, nu jucase cinstit față de el. Cum putea acum să continue așa, forțându-i într-un fel mâna, când nu se hotărâse încă dacă să-i vândă sau nu casa?

– Nu! strigă ea, neîndrăznind să-l privească în ochi, conștientă că, de data aceasta mersese prea departe.

– Bennet?

Așadar crezuse că gândul la David intervenise iar între ei. Kimberley scutură din cap, așteptându-se din clipă în clipă la o reacție violentă din partea lui. Spre surprinderea ei, tonul lui rămase în continuare blând.

– Atunci, ce e?

– Nu am luat nici o hotărâre în privința casei, explică ea, simțind brusc o răceală de gheață în locul focului de acum câteva minute; trebuia însă să continue. Mi-ai oferit siguranță în schimbul... Dumnezeule, suna îngrozitor, dar merse mai departe, scrâșnind din dinți, obligându-se să spună până la capăt. Nu mă pot dărui ție și, ca urmare, să beneficiez de acea siguranță pe care mi-ai oferit-o, din moment ce nu m-am hotărât încă dacă să-ți vând casa sau nu.

După tăcerea penibilă instalată, își dădu seama că Slade o considera ori nebună, ori proastă. Ea însăși se-ndoia dacă mai gândește clar.

– Crezi că te descurci dacă mă retrag acum? întrebă el cu aceeași voce blândă. Nu uita că acum nu mai ai tabletele.

– Da.

De fapt, nici nu se gândise la tranchilizante, dar acum își dădea seama că nu avea nevoie de ele; poate doar... pentru a face față mirării în fața comportamentului plin de blândețe al lui Slade. Cu atât mai mult o dezorientă gestul lui de a o săruta ușor pe umăr înainte de a ieși din dormitorul ei.

După plecarea lui, Kimberley, rămase mult timp pe gânduri, surprinsă de puterea lui de a se stăpâni, deși poate că aici – și gândul acesta îi displăcea grozav – poate că jucase un rol și

presupusa femeie de care se despărțise nu cu mult timp în urmă la Londra, surprinsă de grija lui față de ea, surprinsă mai ales de propria ei reacție, de dorința nebănuită pe care i-o trezise și de faptul că de două zile nu se mai gândise deloc la David, cu atât mai puțin în clipele de intimitate cu Slade.

Capitolul 8

Kimberley se trezi copleșită de amintirile din noaptea trecută. Ce naiba se întâmpla cu ea? Fusese pe punctul de a i se dărui și nimic înăuntrul ei nu protesta! Cel mai mult o înspăimânta cum scorpia care-i deschisese ușa lui Slade se transformase într-un timp atât de scurt într-o femeie dornică să-i primească mângâierile, abandonându-se aproape total unei plăceri nebănuite, uitând chiar că era foarte posibil ca el să fi venit din brațele altei femei.

Se-mbrăcă repede și coborî în bucătărie, hotărâtă să nu lase acest lucru să se mai repete. Având acum dovada ușurinței cu care era în stare să-i cedeze, singura soluție era să-l țină cât mai departe.

Făcu un ceai și constată că-i tremură mâinile – asta, de groaza de a se întâlni cu el. Și totuși, știa că

nu-și va afla liniștea până ce nu se va vedea cu el. Numai că n-avea de gând să-l aștepte toată ziua, până când binevoia să se trezească.

Turnă ceai într-o ceașcă, o așeză pe tavă și urcă în camera lui. Slade deschise ochii auzind bătăi în ușa lui, apoi, când o văzu intrând, se ridică într-un cot, urmărind-o mirat, de parcă nu-i venea să creadă.

Conștientă că era îmbujorată, Kimberley avea totuși satisfacția că nu se putea vedea și zbuciumul din interior.

– Asta înseamnă să fiu acasă, comentă el prinzând-o de mână și împiedicând-o astfel să iasă imediat, așa cum ea și-ar fi dorit; să mi se aducă la pat ceaiul de dimineață.

– E timpul să te trezești.

Se părea însă că Slade era genul de om care se trezea extrem de bine dispus, așa că nu se arătă supărat nici când își smulse mâna din strânsoarea lui, ci continuă să vorbească la fel de liniștit.

– Ai un sărut de "bună dimineața" pentru mine?

Deși figura lui o tulbura, Kimberley îl privi drept în ochi, fără să clipească.

– Așa cum ai primit ieri dimineață la Londra?

În loc să se simtă ofensat de remarca ei, Slade îi zâmbi malițios.

– Draga mea, divorțul este prerogativa mea. Îți închipui că voi recunoaște ceva ce ți-ar putea da un atu?

Kimberley ieși furioasă, curioasă, împotriva voinței, dacă nu cumva amintirea dimineții din Londra îi pusese acea strălucire ciudată în privire.

Când Slade coborî în bucătărie, venise deja corespondența și, văzând câteva facturi adresate tatălui ei, Kimberley nu-și putu reprima câteva lacrimi, deși de câteva zile nu mai plânsese.

– Ai luat micul dejun? întrebă Slade în timp ce ea, cu capul plecat, încerca să-și mascheze cât mai bine lacrimile.

– Nu vreau să mănânc nimic.

– Ce ai acolo?

– Niște facturi.

– Le achit eu pe acestea, anunță el simplu, lăsând-o pe cea pentru telefon și pentru electricitate. Mai avem costiță? trecu apoi la lucruri de interes imediat, considerând subiectul dinainte încheiat.

– N-ai să achiți nimic! izbucni ea, cu ochii scăpărând de mânie.

– Aș fi putut proceda și altfel aseară, atacă el subiectul pe care ea n-ar fi vrut nici măcar să-l mai menționeze vreodată, dar nu am făcut-o. Bagă de seamă, însă, și nu mă provoca!

Rezistând tentației de a-l înfrunta cu o mulțime de replici usturătoare, Kimberley își dădu seama, după expresia feței lui, că era cazul să ia avertismentul în serios, așa că dispăru imediat în

camera ei, unde rămase destul de mult timp. De acolo, de la fereastră, îl văzu cum încearcă să tundă iarba, apoi renunță. Ar fi putut să-l anunțe că mașina nu mai funcționa... Când se mai uită o dată pe fereastră, îl văzu încercând s-o repare. În orice caz, era clar că nici el nu dorea compania ei.

Era unsprezece și jumătate când coborî din nou în bucătărie să-și facă o cafea. Inițial, intenționase să-și facă numai ei, dar apoi consideră c-ar fi totuși prea meschin din partea ei să se poarte astfel, așa că ieși în ușa bucătăriei și anunță "Cafeaua e gata!", după care, considerând că-și făcuse datoria, intră înapoi.

Slade veni imediat.

– Tot mai ești bosumflată?

– Scoți la iveală tot ce-i mai bun în mine... Ai putut să repari mașina de tuns iarba? schimbă ea imediat subiectul, făcându-l să izbucnească în râs.

Nu se amuză împreună cu el, dar simplul fapt că-i auzi râsul tonic îi risipi proasta dispoziție, iar când el își reluă treaba în grădină, aproape că-i venea să fredoneze un cântec Un singur gând o neliniștea: încă nu știa ce să facă în privința casei. Nici când termină de pregătit prânzul nu ajunsese la vreo concluzie.

Se pregătea să-l cheme pe Slade la masă, când își dădu seama că, de vreo zece minute, nu se mai auzea motorul mașinii de tuns. Ieși în prag

și-nțelese ce se întâmpla: Slade oprise motorul, pentru a discuta cu bătrânul Sammy, care tocmai trecuse pe acolo.

David n-ar fi făcut niciodată așa ceva! se surprinse ea gândindu-se și, spre mirarea ei, concluzia care se impunea era clară: Slade era mult mai bun decât David.

– Hmm, ce bine miroase! spuse Slade intrând. Când te-am văzut apărând în ușa bucătăriei, m-am gândit că e vremea mesei. S-a întâmplat ceva? întrebă el brusc, observându-i paloarea.

Kimberley scuturǎ din cap. Cum putea să-i spună, când nici ei însăși nu-i venea să creadă, că-l comparase cu David și comparația era mult în favoarea lui, nu a acestuia din urmă.

– Nu fi atât de închistată, Kim. Se vede că te frământă ceva. Este vorba de casă?

Kimberley privi în ochii lui albaștri, adânci, și știu că poate avea deplină încredere în el, cel puțin în privința casei.

– Da, în legătură cu casa. Vrei... ai vrea s-o cumperi?

– Doar am spus că da. Îmi voi ține promisiunea, așa cum am făcut întotdeauna; dar tu?

– Eu... ce?

– Ca să fiu mai precis... căsătoria normală de care am vorbit.

– Nu... nu sunt gata încă, Slade. Îmi trebuie timp ca să mă adaptez.

Slade își îngustă ochii; era clar ce gândea – noaptea trecută, păruse foarte bine adaptată și nu invocase ca motiv al reținerii ei decât faptul că nu luase nici o decizie în privința casei. Cu atât mai mult îl aprecie cu cât, deși era clar ce gândea, se abținu de la orice comentariu.

– Încă mai ești îndrăgostită de David Bennet?

În mod automat, răspunsul categoric "da" se și formase pe buze, numai că refuza să-l pronunțe. Pentru o clipă, întregul ei univers începu să se clatine. Cu o săptămână în urmă, n-ar fi avut nici un dubiu, acum însă, nu mai știa.

– Nu știu... Sincer, nu știu.

Slade zâmbi și o ajută să se așeze pe un scaun, de parcă ar fi fost o invalidă. Într-adevăr, îi tremurau genunchii.

În timpul mesei, Slade o întrebă numele avocatului ei și hotărî să meargă la biroul acestuia chiar în acea după-amiază. Așa cum îi spusese, nu pierdea nici o clipă când vroia să-și ducă la îndeplinire o hotărâre.

Când ajunseră la avocat, îi expuse succint situația, cerându-i, într-un mod ce nu admitea refuzul, concursul și promițând să-l pună în legătură cu avocații săi.

– Slade, spuse Kimberley încet, la întoarcere.

Acesta își desprinse pentru o clipă privirea de pe șosea, pentru a o privi atent.

– E vreo problemă?

– Cum pot vinde Bramcote înainte de împlinirea celor șase luni?

– Mă gândesc la redactarea unui act prin care, exact la data la care urmează să intri în posesia moștenirii, proprietatea să devină a mea. Vom angaja cei mai buni constructori și îți promit că îți va plăcea după ce lucrarea va fi terminată. Apropo, cred că-ți dai seama că va trebui să vii să locuiești la mine la Londra câtva timp, cât vor dura reparațiile aici.

– Să stau la tine? Să plec de acasă?

– Să mă anunți și pe mine care dintre cele două rele ți se pare mai suportabil... Înțelege că nu vei putea rămâne la Bramcote când se va da jos acoperișul.

– N-ar trebui să rămân să-i supraveghez? Aș putea sta la hotel.

– Vom veni la fiecare sfârșit de săptămână. Și, ca să nu te mai frămânți la gândul că va trebui să dormi în același pat cu mine, îți voi spune că, dacă până atunci lucrurile nu se rezolvă între noi, am o cameră liberă în care te poți retrage.

– Văd că te-ai gândit la toate...

Momentan, însă, modul atât de direct al lui Slade de a spune lucrurilor pe nume o deranja.

Tot timpul după ce ajunseră acasă, Kimberley rămase pradă unei stări de nervozitate și asta mai ales ce se apropia ora de mers la culcare. În ciuda asigurărilor lui, se putea aștepta totuși la repetarea scenei din seara trecută. Fusese tot timpul tăcută și nici el nu încercase s-o scoată din starea aceea. Îl surprinsese privind-o de câteva ori, dar imediat își mutase privirea. Ce bine ar fi fost să nu mai trebuiască să treacă prin camera ei! Fără să-și dea seama, oftă, apoi tresări când, auzind-o, Slade aruncă ziarul pe care-l citea...

– Merg să mă culc, anunță ea grăbită.

Slade se ridică în același timp cu ea și se așeză în fața ei, blocându-i calea.

– Te-am lăsat cu gândurile tale pentru că-mi dau seama că a fost o zi bogată în evenimente pentru tine, spuse el ridicându-i bărbia cu două degete și obligând-o astfel să-l privească. M-am gândit că ai nevoie de ceva timp pentru a te obișnui cu ideea. Am fost sincer cu tine în privința casei și-ți sunt foarte recunoscător pentru încrederea pe care mi-ai acordat-o. Ți-am spus, va trebui să vii la Londra pentru că, oricum ți-ai fi dat seama la un moment dat că nu vei mai putea sta aici și n-am vrut să-ți faci griji gândindu-te unde să te duci. Tot ca să nu-ți faci griji, ți-am spus că vei avea camera ta acolo. Dar, în seara aceasta, te-am privit cum te retragi din ce în ce mai mult în tine însăți, ca într-o carapace,

și oftatul tău m-a convins că te frământă ceva. Așa că, te rog să spui despre ce e vorba. Nu te las să pleci în starea asta de încordare.

Ah, nu putea suferi insistența lui! I-ar fi dat la o parte mâna și-ar fi ieșit din cameră, dar era convinsă că n-ar fi lăsat-o să ajungă prea departe.

– Nu vreau să mă culc cu tine, spuse ea deschis și categoric.

– Nici nu te-am invitat, veni imediat replica usturătoare, apoi, cu fața luminată de un zâmbet, Slade continuă pe un ton cât se poate de sincer. Ți-am spus că pot aștepta. Nu vrei să-mi arăți aceeași încredere ca în cazul casei?

Kimberley constata uimită că zâmbetul lui Slade avea puterea să schimbe totul. Nu mai simțea nici încordarea, nici teama. Știa că are încredere în el, dar pur și simplu nu găsea cuvintele potrivite pentru a i-o spune.

– Încearcă să mă crezi, insistă el, văzând-o că tace în continuare, atunci când spun că voi aștepta până ce vei simți că vrei să vii la mine.

– Te cred.

– Mulțumesc. În același timp, încearcă să nu uiți că soțul tău este un simplu muritor... Nu întârzia prea mult ca să mă accepți ca soț.

– Voi...

– Poți face primul pas chiar acum, sărutându-ți bietul soț de "noapte bună".

Hipnotizată de farmecul lui, Kimberley consideră că era un gest cât se poate de firesc să se ridice pe vârfuri și să-i atingă buzele cu ale ei.

– Acum, fugi la culcare, spuse el dându-se la o parte din calea ei; în această clipă, eu personal nu prea am mare încredere în Slade Darville.

***

În ciuda eficienței cu care se mișcase Slade, dură patru săptămâni ca actul de vânzare să fie semnat de avocații celor două părți și, în final, de ei doi: Slade, care începuse deja lucrul, își luase o zi liberă și merse împreună cu ea la cabinetul lui Charles Forester.

Bramcote îi aparținea efectiv lui Slade și suma enormă de bani care fusese depusă pe numele lui Kimberley în mai multe conturi era dovada faptului că aceasta nu va mai putea emite nici un fel de pretenții asupra proprietății.

Acum, Kimberley era în bucătărie, extrem de impresionată de accidentul anunțat la radio: zeci de mașini implicate într-un grav accident produs pe autostradă din cauza ceții, în urma căruia rezultaseră zeci de victime. Îngrijorarea ei era cu atât mai mare cu cât era vorba despre autostrada pe care circula Slade.

Trecuseră câteva săptămâni de la seara în care Slade îi promisese că așteaptă ca ea să facă primul pas spre el și se ținuse de cuvânt, deși era evident că o dorea.

Ea însăși se schimbase mult și, dacă trecuse de starea inițială de deprimare, lui trebuia să-i mulțumească. Se obișnuise să-l sărute în fiecare seară înainte de a merge la culcare, deși de multe ori se arăta chinuit de dorință.

La sfârșitul săptămânii, urma să se mute la Londra și toată după-amiaza pregăti pateuri pe care să le pună în congelator, pentru zilele în care aveau să vină să vadă cum înaintează lucrările.

Deschise din nou radioul să asculte știrile: se anunța în continuare ceață deasă, ceea ce determinase închiderea unor porțiuni de pe autostradă. Tocmai atunci telefonă Slade să-i spună că are mult de lucru și nu va sosi decât seara târziu acasă.

– Au anunțat că autostrada e impracticabilă din cauza ceții, spuse ea.

– Înseamnă că va trebui să găsesc o altă rută. Cine știe cât de târziu voi ajunge.

– Nu mai veni. Dacă se circulă atât de greu, vei ajunge aproape spre dimineață, după care va trebui să faci tot acest drum înapoi.

– Asta o spui ca să nu mă simt jignit, glumi el.

– Doar tu susții că sunt foarte sensibilă... răspunse și ea pe același ton, apoi deveni brusc serioasă. Rămâi în Londra, Slade. Voi fi îngrozitor de îngrijorată să te știu pe drum.

– Îngrijorată... pentru mine?

Kimberley ezită puțin; ajunsese să țină la el.

– Ăă... da... m-am obișnuit cu tine.

– Asta înseamnă că-mi vei simți lipsa dacă nu vin acasă în seara aceasta?

– S-ar putea...

Slade râse, apoi redeveni cât se poate de serios.

– Te descurci singură?

– Da.

– Atunci, ne vedem mâine, scumpa mea.

Kimberley închise telefonul, îngândurată. Nu și-ar fi închipuit niciodată că va face primul pas spre Slade din proprie inițiativă. Contase enorm faptul că nu făcuse presiuni asupra ei. Era un bărbat spiritual, a cărui companie o aprecia din ce în ce mai mult.

Rămase mult timp pe loc, în mijlocul unui vârtej de gânduri și de frânturi de amintiri ale momentelor petrecute cu Slade, și deodată știu: se încheiase perioada de timp de care avusese nevoie pentru a-l accepta pe Slade, tot așa cum acel "scumpa mea" rostit de el pe un ton de intimitate, arăta că și el știa tot atât de bine că așteptarea lui se încheiase.

Capitolul 9

Când, a doua zi dimineața, Kimberley deschise ochii trezită de o rază de soare, zâmbi ușurată. Se terminase cu ceața, așadar Slade urma să vină în seara aceea.

Era deja fericită și nerăbdătoare. Era ciudat cât de mult îi lipsise Slade în noaptea aceea, având în vedere cât de mult îi displăcuse cu câtva timp în urmă. Încă nu putea alunga din suflet neîncrederea pe care trădarea lui David i-o sădise, așa că se-ndoia că și el i-ar fi simțit lipsa, dar asta n-o împiedica să anticipeze cu aceeași plăcere venirea lui. Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot de pași grăbiți care se opriră la ușă.

– Doreen! exclamă ea, încântată să-și revadă prietena, dar zâmbetul îi păli repede în fața figurii vădit nemulțumite a acesteia.

– E adevărat? întrebă Doreen, fără nici un fel de introducere.

– Ce să fie adevărat?

– Tocmai am venit din Londra. M-am oprit să-mi cumpăr țigări și am fost întâmpinată de niște vești care, deși fac obiectul discuției întregului sat, mi se par în continuare incredibile.

– Te referi la Slade și la mine?

– E adevărat? E adevărat că te-ai căsătorit cu el?

– Ne-am căsătorit de trei săptămâni, după ce ne-am cunoscut.

– Kim, Kim! De ce-a trebuit să faci asta? Chiar n-ai auzit nici un cuvânt din ce ți-am spus înainte de a pleca?

– Liniștește-te!

– Ți-am spus – te-am avertizat că nu e individul care să accepte căsătoria.

– S-a căsătorit cu mine.

– Da, dar pentru cât timp?

Kimberley nu știu să răspundă. Până atunci, își spunea că abia așteaptă să divorțeze, dar asta se-ntâmpla înainte ca el să-i fi lipsit atât de mult noaptea trecută. Acum, nu mai era sigură de nimic și nici Doreen nu-i lăsa timp să se gândească.

– Kim, nimeni de aici nu știe lucrul acesta, dar Edward nu este primul meu soț.

– Ai mai fost căsătorită!

Uimirea ei era atât de mare pe cât fusese a lui Doreen la aflarea veștii căsătoriei ei.

– Timp de opt ani, am fost căsătorită cu un afemeiat. Cred că, undeva în adâncul sufletului, încă mai simt o durere – probabil de asta nici nu discut niciodată despre acest subiect. Nu am avut nici cea mai mică bănuială în legătură cu desele lui călătorii de afaceri și am înghițit cu inocență toate minciunile pe care mi le spunea, până când am aflat totul. M-am simțit îngrozitor de jenată de bucuria cu care îl întâmpinam și de căldura cu care îl primeam în pat când se-ntorcea din așa-zisele călătorii de afaceri.

– Vrei să spui că și Slade va începe să facă același lucru?

De fapt, nu-i era deloc greu să-și amintească propria ei bănuială la mai puțin de o săptămână de la căsătoria lor.

– Am fost ultima care am aflat de escapadele soțului meu. Nu suport să te văd suferind așa cum am suferit și eu.

– Crezi că, nu peste mult timp, Slade se va plictisi de mine?

– Ah, Kim, crede-mă că nu vreau să par crudă... Chiar dacă m-am înșelat spunând că Slade va divorța cât se poate de repede, e mai bine să știi la ce să te aștepți de la bun început, nu să trăiești într-o lume a iluziilor, ca mine. Mă tem, scumpa

mea, că Slade a și început să fie infidel, spuse ea cu greu, dându-și seama de durerea pe care cuvintele ei o vor produce.

– Da?

– Ne-am întors ieri, pe o vreme oribilă. De altfel, toate cursele de avion după a noastră au fost direcționate spre Scoția. Edward a fost de părere să nu riscăm să circulăm pe un astfel de timp, așa că am rămas la un hotel.

– Și? întrebă Kimberley cu stoicism.

– Tocmai terminasem de mâncat și plecasem din restaurant, când mi-am dat seama că-mi uitasem bricheta. Nu l-am lăsat pe Edward să meargă s-o ia – i-am făcut această concesie drept mulțumire că-mi tolerează fumatul excesiv, deși nu-i place deloc și m-am întors eu însămi. Mi-am recuperat bricheta, când l-am zărit într-un colț pe Slade.

– Cu o femeie, nu-i așa?

Doreen încuviință din cap.

– Atunci nu știam că v-ați căsătorit. M-am și amuzat în sinea mea, gândindu-mă că întotdeauna Slade era însoțit de cea mai frumoasă femeie. Tocmai vroiam să-l salut, când individa a izbucnit în râs, la ceva ce spusese el și, după cum îl privea și după cât de bine părea să se simtă împreună, mi-am dat seama că până și prezența mea era inoportună.

Kimberley nu-și mai dorea decât ca Doreen să plece și să rămână singură. Se simțea deja murdărită de acel "scumpa mea" șoptit de Slade la telefon și furioasă pe ea însăși pentru nerăbdarea cu care-l aștepta.

– Mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus, Doreen; îmi dau seama cât de greu ți-a fost.

– Ce vei face?

– Mă voi gândi.

Într-adevăr, se gândi toată după-amiaza, repetându-și la nesfârșit în minte tot ce-i spusese Doreen, astfel încât, cu puțin timp înainte de sosirea lui Slade nu mai exista nici urmă din femeia care vorbise la telefon cu el.

O deranja faptul că Bramcote nu-i mai aparținea, dar, pe de altă parte, avea în mod inexplicabil încredere că Slade își va respecta promisiunea că acea casă va fi întotdeauna căminul ei. Va trebui însă să-i tolereze prezența până când, plictisit de așteptare, avea să plece. Poate că vor mai face un contract, pe baza căruia ea îi va înapoia banii... Deocamdată, toate acestea aparțineau unui viitor destul de nebulos. Un lucru era sigur: nu va mai merge să locuiască la el, la Londra.

Auzindu-i mașina, se gândi să nu spună nimic despre venirea lui Doreen și despre ceea ce aflase, prefăcându-se că e totul obișnuit, dar interzicându-i orice intimitate.

– Ai mâncat? îl întrebă ea rece.

– Să ies și să mai intru o dată? Cred că mă confuzi.

– Poți nici să nu te mai întorci.

– Bine, dar ce s-a întâmplat de când am vorbit la telefon?

– Nimic.

– Nimic? Și... ce formă are acest nimic?

– Te las să pregătești ceva de mâncare. Eu am treabă sus.

Aproape că ajunsese în vestibul când simți mâinile lui Slade prinzând-o de umeri și direcționând-o din nou în living.

– De câte ori trebuie să-ți spun, Kimberley, să vorbești și să nu te lași măcinată de probleme! Sunt chiar așa o brută, încât să nu-mi poți spune ce-a determinat această schimbare? Doar nu e prima dată când arătăm încredere unul altuia, nu-i așa? Chiar nu poți să mai discuți cu mine, Kim?

– Nu avem absolut nimic de discutat. Și, dacă vreodată voi avea nevoie de cineva în care să am încredere, în nici un caz nu voi apela la tine. Am prieteni mai buni.

– Credeam că ai încredere în mine. Apoi, sclipirea ciudată din privirea lui arată că avu brusc o revelație. L-am văzut pe Edward Gilbert azi... Știai că Doreen, scumpa doamnă care te-a avertizat în privința mea, dacă-mi aduc bine aminte, s-a întors în Amberton?

Kimberley își dădu seama că expresia feței o trădase și că Slade știa răspunsul încă înainte de a-l fi dat ea.

– Da; a fost aici.

– Și imediat a și început să picure venin.

– Am considerat-o întotdeauna o persoană de încredere.

– Și eu. Numai că, mi se pare că am dreptul să știu și eu ce-a spus.

"Poți s-aștepți mult și bine" se gândi ea să-l anunțe, dar după acest prim impuls de moment, își dădu seama că Slade nu era omul care să renunțe când vroia ceva.

– Negi, întrebă ea în cele din urmă, că ai cinat cu o femeie frumoasă aseară?

În cazul în care Kimberley se aștepta la o figură jenată din partea lui, i se pregătea o dezamăgire. Imediat, Slade își luă o expresie dură și contra-atacă.

– Credeam că ai încredere în mine.

– Negi?

Deodată, ca și cum i-ar fi venit o idee, Slade zâmbi, cu un aer extrem de mulțumit, amintindu-și probabil clipele plăcute petrecute.

– Nu, răspunse el fără urmă de regret, nu pot nega că aseară am fost în compania unei femei frumoase – de fapt, foarte frumoase.

Kimberley avu un somn agitat în noaptea aceea.

Se trezise la fel de iritată și nimic nu-i atenuă acea stare când, coborând în bucătărie, îl găsi pe Slade pregătindu-se de plecare, părând la fel de mulțumit ca în ajun, după ce recunoscuse.

– Nu-ți trimiți soțul la lucru cu un sărut?

– Numai dacă promiți să nu te mai întorci.

– Ai grijă, iubito; s-ar putea să ți se îndeplinească dorința.

După care ieși nonșalant, lăsând-o pradă gândurilor și îndoielilor.

Mai târziu, telefonă Doreen s-o invite la o cafea, dar Kimberley o refuză pe motiv că trebuie să dea jos perdelele și să acopere mobilele cu huse în vederea venirii constructorilor.

– Stai la Bramcote în timpul lucrărilor?

Nu-i putea spune că va sta la hotel, pentru că s-ar fi oferit să o găzduiască la ea pe termen nelimitat. Îi displăcea faptul că trebuia s-o mintă; dar fusese luată pe nepregătite și n-avu timp să se gândească la o minciună acceptabilă.

– Ne mutăm la casa lui Slade din Londra.

– Înțeleg... spuse Doreen încet, ca o constatare cu părere de rău că tot ce spusese cu o seară înainte fusese în zadar.

Kimberley închise telefonul, ea însăși nedumerită de ce nu-i spusese că Slade recunoscuse totul. Să fie din loialitate față de el? Se încruntă și alungă, disprețuitoare, gândul din

mintea sa. Și totuși, pe măsură ce ziua trecea, își dădea seama că-i era imposibil să-l denigreze față de Doreen.

Oare de ce-i păsa ce se crede despre el? Avea să afle după o oră – și avea să fie pur și simplu un șoc – ceva la care nu s-ar fi așteptat niciodată.

Pregătea camerele de la etaj pentru venirea constructorilor și tocmai coborâse pentru a nu știu câta oară la lada de gunoi. Nu știa de ce, dar de data aceasta ridicase privirea spre poartă – poate pentru că auzise voci din acea direcție. Simți un nod în stomac și continuă să privească, fără să-și poată dezlipi ochii de la poartă. Și asta pentru că, exact pe acea poartă intra bărbatul care, cu un an în urmă îi scrisese că se îndrăgostise de altcineva și că dorește ruperea logodnei.

– David, spuse ea palidă, dar încercând să se adune și întinzând mâna.

Acesta îi zâmbi, cu zâmbetul acela pe care ea îl iubise atât de mult. Firesc, Kimberley aștepta ca inima ei să tresară de bucurie, așa cum se-ntâmpla mereu când el îi zâmbea, dar de data aceasta nu simți nimic.

– Bună, comoara mea.

"Comoara mea" – ce mult însemnau aceste cuvinte pentru ea altădată! Acum, însă, o lăsară rece.

– Ce faci? întrebă el seducător, aplecându-se s-o sărute pe buze.

Mișcându-și brusc capul, Kimberley direcționă sărutul spre obraz, apoi constată uimită că nu simțise nici cea mai mică emoție la atingerea buzelor lui. Nu era nici măcar furioasă pe faptul că, după atâta timp, David venea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Atunci, își dădu seama că-i era pur și simplu indiferent. Îl privea lung, părându-i imposibil că a putut ajunge în pragul unui colaps nervos din cauza lui.

– Sunt bine.

– Ar fi trebuit să-ți telefonez înainte de a veni, continuă el, neîndoindu-se nici o clipă că venirea lui, absolut oricând, ar fi fost primită cu aceeași bucurie. Văd că sosirea mea neașteptată te-a bulversat!

– De ce ai venit?

– Din mai multe motive. Am fost plecat mai mult timp, cum probabil știi. Abia acum am ocazia să-ți spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

Îngâmfarea lui o surprinse; o surprindea și mai mult faptul că până atunci nu-l văzuse niciodată într-o astfel de lumină. Probabil își imagina că ea nu făcuse altceva să se intereseze, prin alții, de mișcările lui. Și apoi, dacă-i părea atât de rău de tatăl ei, de ce nu-i scrisese câteva rânduri?

Cum nu părea deloc grăbit să plece, iar ea nu intenționa să-l invite înăuntru, cu riscul de a fi

nepoliticoasă, încerca desperată să găsească de spus ceva care să-i arate că unul din ei cel puțin, se schimbase mult în acest an de când nu se văzuseră și că nu prea mai aveau multe în comun.

– Să mergem în livadă, sugeră el, dându-și seama că erau puține șanse de a fi invitat înăuntru.

– De ce nu?

Nu numai că nu simțea absolut nimic pentru el, dar își dorea ca Slade să fi fost acolo. Ar fi știut el cum să procedeze cu acest David! Ciudat cât de protejată se simțea alături de Slade și asta nu era totul... Înghiți cu greutate, tulburată de adevărul care îi devenea din ce în ce mai evident. Atunci abia observă că David se oprise chiar în locul în care o ceruse în căsătorie și, remarcând reacția ei, cu siguranță c-o interpretase greșit, atribuind-o altor emoții decât celor ce o-ncercau în clipa aceea. Tot ce își dorea era să rămână singură, să-ncerce să-și pună ordine în gândurile care încă nu refuzau să admită adevărul ce i se revela.

– Te însoțește și soția ta în această călătorie? întrebă ea doar ca să spună ceva, răspunsul neinteresând-o de fapt deloc.

– Nu sunt căsătorit.

– Ah, da? remarcă ea din politețe, amintindu-și vag de nopțile în care plânsese imaginându-și-l căsătorit cu altă femeie.

– Am făcut o greșeală. Am descoperit că, de fapt, nu o iubeam.

– Bine că ai descoperit înainte de a te fi căsătorit.

– Am descoperit că nu te iubeam decât pe tine.

Kimberley își imaginase această scenă de atâtea ori, atunci la început! O dorise atât de mult, se rugase ca el să se întoarcă la ea, își închipuise cum se va arunca, nebună de fericire, în brațele lui. Acum, când scena se întâmpla cu adevărat, tot ce putea face era să-l privească lung, întrebându-se ce i s-o fi părut atât de nemaipomenit la el.

– Ți-am spus că mai există un motiv pentru care am venit.

Și, sub privirea ei goală, scoase din buzunar inelul de logodnă pe care i-l restituise cu un an în urmă și, înainte ca ea să poată protesta, îi luă mâna stângă pentru a i-l pune pe deget.

– Inelul acesta ar fi trebuit să fie tot timpul pe degetul tău, începu el încrezător, apoi, văzându-i verigheta, se opri, șocat. Ești căsătorită! Vagabondul acela bătrân Sammy, bâlbâi el, articulând cu greu cuvintele, mi-a spus, chiar înainte de a intra, că te-ai căsătorit și că soțul tău va face scandal dacă mă prinde pe aici, dar am crezut că vorbește așa, aiurea... Spune-mi, comoara mea, că nu-i adevărat. Spune-mi că mă iubești numai pe mine.

– E adevărat; m-am căsătorit. Încercă să păstreze un aer serios, ca să nu-l rănească, dac-ar fi izbucnit în râs la ideea că, da, îndrăznise să înceteze de a-l mai iubi. Și este tot atât de adevărat, David, că nu te iubesc.

De data aceasta, tonul ei era sincer serios. Cum ar fi putut să-l iubească pe David, când își dăduse seama că era atât de îndrăgostită de Slade și că dragostea ei pentru David nu fusese decât un surogat?

– Bine, dar trebuie să mă iubești. Nu ai spus-o în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o când mi-ai înapoiat inelul, dar știam că întotdeauna mă vei iubi.

Fusese destul de greu să-l convingă pe David, se gândi Kimberley după plecarea acestuia. Avusese chiar îndrăzneala să-i propună să-și părăsească soțul și să vină la el. Enervată, îi răspunsese că legământul făcut soțului ei însemna pentru ea mult mai mult decât însemnaseră promisiunile făcute de el, David.

Legământul făcut... Se gândi iar la situația ei. Descoperise că-l iubește cu desperare pe Slade, iar pe de altă parte, el o înșela. Chinul de a și-l imagina împreună cu o altă femeie era insuportabil. Atunci când veni Slade, încă nu știa ce să facă.

Sperase că, poate în momentul în care îl va vedea, își va da seama că se înșelase și că nu-l iubește, dar iluzia fusese deșartă. Deși expresia de

pe figura lui era încordată, de parcă fie avusese o zi grea, fie ceva nu mersese cum trebuie, simplul fapt că îl vedea îi confirma că el era singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată.

Kimberley nu spuse nimic, nici măcar nu-l privi în ochi, de teamă să nu-și trădeze dorința nebună de a i se arunca în brațe, implorându-l să uite orice altă femeie și dăruindu-i-se cu tot sufletul.

– Există vreun motiv pentru care nu mă poți privi în ochi? fură primele lui cuvinte, deloc plăcute.

– Nici un motiv.

Nu era pregătită să-i mărturisească atunci cât îl iubește. Deveni și mai încordată când Slade se așeză în fața ei, privind-o tăcut câteva clipe.

– L-am adus pe bătrânul Sammy cu mașina de la intersecție. Mi-a spus că ai avut un musafir în această după-amiază.

Kimberley își ridică privirea, auzind aceasta, sperând că Slade avea acea atitudine dură față de ea pentru că era gelos. Orice speranță pieri când pe fața lui nu văzu decât un dispreț fără margini prin care îi reproșa, probabil, că trebuise să afle de la bătrânul Sammy că-n lipsa lui, primea vizita fostului ei logodnic. Dar nu făcuse nimic rău; așadar, având conștiința curată, îl privi în continuare în ochi și roși, gândindu-se că era imposibil ca privirea lui scrutătoare să nu descopere secretul ei proaspăt aflat.

– Așadar, Bennet se-nvârte după fusta ta!

Dacă nu s-ar fi enervat din cauza cuvintelor alese de Slade, posibil c-ar fi trebuit să se teamă de agresivitate pe care acesta o arăta.

– Da, David a fost aici.

Era iminentă o izbucnire din partea lui Slade, după cum arătau nările lui dilatate și maxilarul împins înainte. Surprinzător, însă, izbucnirea veni din partea ei, declanșată dincolo de orice putere de stăpânire de cuvintele lui.

– Să înțeleg că îmbujorarea ta arată că te-ai putut adapta lui mai repede decât mie?

– Nu mă judeca după standardele tale murdare! ripostă ea, după ce-i trebuiră câteva secunde să cuprindă cu mintea oroarea pe care el o sugera.

Dar, în același timp cu vorbele, porni la fel de nestăpânită și mâna ei într-o lovitură puternică peste obrazul lui.

Kimberley simți strânsoarea puternică a mâinilor lui Slade aproape frângându-i brațele și teama luă locul furiei. De data aceasta, părea să nu mai aibă scăpare, după brutalitatea cu care acesta o strângea. Aproape că nu-i veni să creadă când mâinile lui îi dădură drumul și, cum rămase în continuare țintuită în fața lui, îl auzi spunând cu dinții încă încleștați.

– Du-te. Să nu te mai văd. Dacă îmi ieși în cale până mâine dimineață, nu mai răspund de faptele mele.

Tremurând, Kimberley dispăru în camera ei.

Urmă o noapte lungă pentru ea. Slade nu mai merse în camera lui; cine știe unde o fi dormit.

În zori, Kimberley stinse veioza; era sfâșiată de o tristețe mult prea adâncă pentru a mai avea puterea să plângă Pe parcursul acelui an, învățase multe despre ea însăși și despre Slade. Cel mai important era că învățase să-l iubească; o învățase din nou să râdă, o certase, avusese grijă de ea, o înfuriase. Dar, vai cât îl iubea!

Și totuși, pentru liniștea ei, știa că nu-i rămâne decât o singură cale. Chiar dacă ar suporta ideea de a-l împărți cu alte femei, își cunoștea slăbiciunile foarte bine. N-ar fi putut aștepta zi după zi până când avea să-i spună și ei "Mi-a părut bine de cunoștință, dar acum la revedere", așa cum spunea femeilor cu care se întâlnea. Îl iubea; îl iubea atât de mult, încât dragostea pentru el era mai mare decât cea pentru Bramcote.

Capitolul 10

Temându-se că, dacă îl vedea din nou, nu-și mai poate respecta hotărârea de a-l părăsi, Kimberley aștepta în camera ei până ce-l auzi plecând cu mașina la lucru.

Simplul fapt că Slade plecase fără a mai încerca să discute cu ea îi confirma că se gândise bine să plece; probabil că și asta era un semn că se plictisise de ea.

Cu inima grea, își făcu bagajul și, o oră mai târziu, părăsi proprietatea Bramcote.

Nici ea nu știa de ce alesese Londra, dar mai târziu în decursul aceleiași zile, stând singură în camera de hotel, înțelese de ce: acolo lucra Slade. Astfel, putea fi în același timp și aproape de el și o anonimă pierdută în mulțime.

Și asta, nu pentru că Slade s-ar fi gândit s-o caute. Chiar dacă îl părăsise, gândul ei era în continuare numai la el. Dacă nu rămânea mai mult la Londra cu una din prietenele sale, urma să ajungă la Bramcote și să descopere absența ei.

Își aminti deodată de prima zi a căsniciei lor, când ea plecase să se plimbe și dispăruse toată ziua; își aminti că modul în care reacționase el o determinase să-i promită că nu va mai pleca fără să-l anunțe. Ori, acum, nu-i lăsase nici măcar un bilet. Va fi îngrijorat? Va merge s-o caute, așa cum făcuse atunci? Nu, sigur că nu! Cu toate acestea, tot nu se putea hotărî ce să facă. Știa că-i va fi extrem de greu să-i audă vocea, dar în cele din urmă, sătulă de toată acea zbatere a ei, rugă telefonista să sune la Amberton. I se păru că dură enorm până când primi legătura; se gândea chiar că Slade alesese să doarmă din nou în altă parte, când telefonul sună în sfârșit.

– Bună, îngăimă ea.

– Kim! Kimberley, unde ești?

– Sunt... ezită, apoi își dădu seama că i-ar fi fost imposibil s-o găsească în Londra, chiar dacă, prin absurd, ar fi încercat s-o caute. Sunt la Londra.

– Ce naiba faci acolo?

– Te-am... părăsit... Am uitat să-ți las un bilet, adăugă ea, realizând însă imediat că era o prostie ce spunea.

Se aștepta ca Slade să-nceapă să urle, sau să comenteze sarcastic, dar, spre surprinderea ei, tonul lui era incredibil de blând.

– Nu crezi că poate ar trebui să discutăm?

– Nu, rosti ea repede și închise telefonul, logica lui făcând-o să intre în panică.

Știa foarte bine că Slade nu era genul de om care să lase ceva neexplicat și n-ar fi suportat ca el să descopere cât de prostește se-ndrăgostise ea.

În orice caz, va trebui să înceapă să se gândească la ceea ce are de făcut. Când fusese întrebată la recepție cât intenționează să rămână, spusese că încă nu știe, că planurile ei erau "flexibile". Inexistente, ar fi fost mai nimerit să spună. Unde avea să plece de aici?

Încă mai stătea în fotoliul în care se prăbușise, copleșită de gânduri când, aproximativ o oră mai târziu, auzi o bătaie în ușă. Deschise cu un zâmbet politicos, gândindu-se că era camerista care venise să facă patul, dar zâmbetul îi îngheță pe buze văzându-l pe Slade, încă îmbrăcat în costumul cu care fusese la lucru, stând în prag cu o figură serioasă.

– Ce-i cu tine aici? Cum... cum m-ai găsit?

– Telefonista mi-a spus numele hotelului înainte de a ne face legătura.

Hmm... fusese mai inteligent decât ea.

– De ce-ai venit?

Privirea lui pur și simplu o îngheță.

– M-am gândit să-ți spun personal că nu intenționez să divorțez de tine ca să te măriți cu Bennet, i se adresă el pe un ton agresiv.

Nici ea nu știa cum de reușise să nu se arate șocată; așadar, asta credea Slade, că-l părăsise pentru David. Își lăsă privirea în jos, netrădând nimic.

– Cine ți-a cerut s-o faci?

– Vei trăi cu el în timp ce ești căsătorită cu mine?

– Voi face așa cum cred de cuviință.

– Vei pierde Bramcote.

– Nu-mi mai pasă.

Văzu clar cum, auzind-o vorbind astfel de casa pe care o iubea atât de mult, Slade primi un șoc. Fără vreo urmă de agresivitate, vocea lui devenise liniștită, aproape stinsă.

– Bărbatul acesta înseamnă chiar atât de mult pentru tine?

– Eu... începu ea, apoi constată că i-ar fi fost imposibil să-l mintă.

Se-ntoarse cu spatele la el, așteptând cu teamă, din clipă în clipă, să-i simtă mâinile prinzându-i umerii și întorcând-o cu forța spre el, pentru a afla tot adevărul. Nimic din toate acestea nu se întâmplă, ci auzi ușa închizându-se încet.

Slade plecase. Gândul că nu-l va mai vedea niciodată o durea îngrozitor. Într-un târziu, se culcă, dar niciodată nu se simțise mai singură, mai părăsită. Credea că știe cât de dureros este să pierzi

pe cineva drag, dar durerea pe care o încercase înainte nu fusese nimic față de ceea ce simțea acum.

Epuizată, reuși să doarmă câteva ore și se trezi dimineață, în fața unei zile pustii și searbede, așa cum aveau să fie toate de acum încolo fără Slade.

Coborî la micul dejun doar ca să-și mai omoare timpul și tocmai revenise în cameră când cineva bătu la ușă. Camerista tocmai plecase și Slade fusese pentru ultima dată la ea seara trecută.

Cu atât mai mult, când deschise ușa, rămase privind uluită bărbatul îmbrăcat sport care stătea în fața ei, în timp ce inima îi bătea năvalnic. Nu putea înțelege de ce Slade venise din nou. Și... ar fi trebuit să fie la birou la ora aceasta, de ce era îmbrăcat sport?

– De ce...

Vocea i se stinse complet când văzu hotărârea de pe chipul lui.

Slade n-o mai așteptă să-și recapete glasul ci, împingând-o ușor într-o parte, intră și rămase privind-o fix.

– De ce... ai venit?

– Arăți puțin mai odihnită decât aseară, deși ești încă foarte palidă.

– De ce ai venit, Slade?

– M-aș fi întors aseară după ce am fost la Bennet, dar arătai atât de epuizată, încât m-am gândit că e mai bine să te las să te odihnești, decât să te trezesc la miezul nopții...

– Ai fost la David? Era complet uluită.

– Ți-ai închipuit că nu voi merge? Chiar ți-ai putut închipui că aș lăsa un alt bărbat să-mi ia soția fără să fac nimic?

De ce vroia să pară posesiv, când în realitate știa că dorința lui de a o avea nu va dura mult. Kimberley renunță să mai caute un răspuns, cuprinsă de o nouă agitație: însemna că Slade aflase că-l respinsese pe David, prin urmare venise să afle motivul pentru care plecase de la el.

– Nu m-am gândit nici o clipă că vei merge la David...

– Mi-am dat seama de asta după ce am discutat puțin cu el. Mi-a spus imediat că nu intenționa să te mai vadă, pentru că i-ai spus că nu-l mai iubești; că tu, Kimberley Darville, nu îl mai vrei.

Îl privi complet neputincioasă. Crezuse că-și salvase mândria lăsându-l cu impresia că se-ntoarce la David. Acum însă, când Slade știa adevărul, ce justificare mai avea?

– Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă?

– Ăăă... începu ea, căutând desperată o minciună de care să se agațe, ceva ca să scape de privirea aceea insistentă a lui care cerea adevărul.

– Mă urăști atât de mult încât preferi să pierzi casa atât de dragă ție, decât să stai cu mine?

Kimberley lăsă privirea în jos, nefericită. Slade aștepta un răspuns, iar ea... nu putea minți.

– Nu te urăsc...

– Atunci?

La asta nu mai putea răspunde.

– Nu crezi că-mi datorezi un răspuns? Fii sinceră cu mine. Chiar dacă doare, fii sinceră. Este important pentru mine.

– A trebuit... să te părăsesc.

– De ce, Kim?

Înghiți cu greu. Își dădu seama cât îl nedreptățise. Se măritase cu el ca să păstreze casa. Dar el... ce avantaj avusese? Ce câștigase? Nimic. Se căsătorise cu ea doar pentru a ajunge la trupul ei, iar ea i-l refuzase. Îi vânduse casa, dar el n-avea nevoie de ea; ar fi putut foarte bine s-o lase să se dărâme. Cu toate acestea, a cumpărat o casă care nu-i trebuia și și-a dat cuvântul că va fi întotdeauna a ei.

Îi spusese că-i datora o explicație, dar, de fapt, îi datora mult mai mult. O rugase să fie sinceră cu el, chiar dacă va durea. Da, va fi extrem de dureros, dar o va face, dacă asta dorea de la ea. Măcar atât putea face pentru el.

– Eu... începu ea, dar își dădu seama că nu poate vorbi atât timp cât o privea și se-ntoarse cu spatele la el. L-am iubit pe David. Când... când m-a părăsit, aproape că am avut o cădere nervoasă. Din cauza dragostei ce i-o purtam încă... în prima noapte după ce ne-am căsătorit... nu am putut.... nu am putut...

Vocea i se stinse. Chiar și așa, fără să-l vadă pe Slade, îi venea îngrozitor de greu să vorbească.

– Nu ai putut să mi te dăruiești, termină Slade fraza în locul ei.

Vocea lui venea de undeva atât de aproape, încât Kimberley știu imediat că degeaba făcuse câțiva pași, pentru că el se apropiase și stătea chiar în spatele ei.

– Da, recunoscu ea, cu vocea răgușită din cauza emoției.

Apoi, simți cum mâinile lui îi cuprind umerii, întorcând-o cu fața spre el.

– Continuă.

– Nu știu ce-i cu mine, dar... când e vorba de sentimente.... mă.... implic total. Modul în care am ținut la Bramcote.

– Dar Bramcote a încetat de a mai fi marea ta dragoste, după cum ai spus. Și, după cum i-ai spus lui Bennet, nici el nu mai e. Și atunci...?

– Ți-am spus că... aproape că am cedat nervos când David m-a părăsit. Abia mai respira, dar trebuia de data aceasta să meargă până la capăt. Am plecat de la Bramcote pentru că... pentru că nu cred că voi suporta să mă părăsești și tu.

Întreaga încăpere rămase cufundată într-o tăcere deplină. Împietrit de uimire, Slade nu schiță nici cel mai mic gest. Aproape că se auzi cum înghite, încercând să scape de nodul din gât, înainte de a pune întrebarea decisivă.

– Vrei să spui că.... simți ceva pentru mine?

Mai curajoasă decât și-ar fi închipuit că este, Kimberley ridică privirea spre el. Își dădea seama că

mărturisirea ei trebuia să fie completă, chiar dacă avea să-l îndepărteze definitiv pe Slade din viața ei. Adunându-și tot curajul de care era în stare, îl privi cu ochii în lacrimi și mărturisi simplu:

– Te iubesc, Slade.

După cum acesta își încordă maxilarul și o privi, Kimberley primi confirmarea bănuielii că dragostea ei pentru el era o încurcătură penibilă la care nu se gândise niciodată. Simțea că se sufocă, dar trebuia să spună până la capăt.

– Te iubesc atât de mult, încât nimic altceva nu mai contează, nici măcar Bramcote. Dar nu pot să trăiesc cu tine... să știu că nu-mi dorești decât trupul – și asta pentru scurt timp, până când te vei plictisi de mine. Așa ceva m-ar ucide, Slade. Își șterse ochii uzi de lacrimi cu mâna și încercă să râdă. Mi-ai cerut să fiu sinceră... Nu cred că pot fi mai sinceră de atât.

Îi simți mâinile strângându-i convulsiv umerii și-i auzi vocea aproape șoptindu-i la ureche:

– Experiența pe care ai avut-o cu Bennet ți-a zdruncinat încrederea în tine pe care ar fi trebuit s-o ai, ca femeie frumoasă ce ești. Nu orice bărbat e orb la comoara pe care Bennet nu a apreciat-o decât prea târziu, de asta poți fi convinsă, gândindu-te nu mai departe decât la amicul tău, doctorul.

Din ceea ce-i spunea Slade, înțelegea că încă o mai dorea. Înțelegea, și lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Nu, Slade, nu face asta. Ți-am spus ce simt pentru tine. Nu ar fi.... corect din partea ta să mă faci să îmi duc la îndeplinire partea care îmi revine în urma contractului nostru acum când știi ce simt pentru tine.

– Ce contract, scumpa mea?

– Știi bine... Nu mă obliga să fac dragoste cu tine. Ți-am spus că nu voi supraviețui momentului în care te vei plictisi de mine.

– Crezi că mă voi plictisi vreodată de tine?

– Te rog, te rog! îl opri ea cu un gest. Deja te-ai plictisit de așteptare...

– Când s-a întâmplat asta? Recunosc că au fost momente în care am desperat...

– Am fost total sinceră cu tine, deși a fost dureros. Te rog, din politețe, fii și tu la fel de sincer cu mine. Ți-ai dat seama că știu că ți-ai petrecut noaptea în care nu ai putut veni acasă din cauza ceții, cu o altă femeie care...

– Care este secretara mea.

– Și care, întâmplător, este frumoasă, continuă ea, fără să creadă nici măcar o clipă că era chiar secretara lui.

– Nu există nici o lege care să interzică să fii și frumos și capabil, iubito. Cât despre sinceritate... recunosc că ți-aș fi putut spune înainte despre Norma Milton, dar... ei bine, dacă e să fiu și eu tot atât de sincer cum ai fost tu... atunci trebuie să-ți spun că, venind acasă și văzând ceea ce mi s-a părut a fi o umbră de gelozie în ochii tăi.

– Gelozie! șopti Kimberley, mirată că nu recunoscuse ea însăși sentimentul.

– Iartă-mă, dar am sperat că poate simți puțină gelozie. E adevărat, am respins total această ipoteză după vizita pe care ți-am făcut-o aseară, dar la momentul acela m-am gândit: "Dumnezeule, Kim e geloasă, nu-și dă seama de asta, dar e geloasă". Era cel mai bun lucru care mi se întâmpla după mult timp. M-am gândit că... Dar, să revin la noaptea aceea cu ceață. Doamna cu care am cinat este secretara mea – o femeie căsătorită, extrem de devotată soțului și celor doi copii ai ei.

Spunând acestea, Slade mai încercă o dată s-o întoarcă spre el și, de data aceasta, Kimberley nu se mai opuse: vroia să vadă adevărul în ochii lui.

– Ah, iubito, ai plâns...– Îmi povesteai despre secretara ta, încercă ea să reziste tonului lui de o infinită tandrețe care o făcea să-și piardă rațiunea.

– Norma Milton este o comoară de secretară, extrem de eficientă în timpul serviciului, dar destul de dificilă în afara orelor de program.

– Nu prea corespunde cu ce-am auzit eu...

– Asta, pentru că am și eu punctele mele sensibile, deși poate nu crezi. Stătea bosumflată la masă, cu gândul la soț și la copii și am făcut tot posibilul s-o fac să zâmbească. Abia spre sfârșitul mesei am reușit.

– Acesta trebuie să fie momentul în care Doreen v-a văzut. Ah, dar a mai spus că te privea plină de ardoare.

– Cred că, mai degrabă, se străduia să mă vadă. Poartă ochelari doar la serviciu, deși nu vede aproape deloc fără ei. Prietena noastră Doreen ar fi trebuit să mai rămână puțin în preajmă. Ar fi văzut că, după foarte puțin timp, am condus-o pe Norma să-și ia cheia, după care am condus-o la lift.

– Nu ați petrecut noaptea împreună?

Kimberley nu se putu stăpâni să nu întrebe, deși știa că nu are nici un drept:

– Pentru că o rugasem să lucreze peste orele de program și din cauza aceasta nu mai putuse pleca acasă, am considerat că este de datoria mea să mă asigur că are o cameră bună la hotel și că nu pierde cina, având în vedere aglomerația produsă prin rămânerea atâtor oameni la Londra pe timpul nopții. De aceea, am însoțit-o la hotel și am luat masa cu ea. Dar, după ce mi-am îndeplinit această datorie, m-am dus la locuința mea. Mă întrebam dacă nu cumva o să mă crezi nebun dacă te sun doar ca să-ți aud vocea. Am fost singur în noaptea aceea fără tine, iubito; îmi doream enorm să fiu cu tine în casa aceea veche în care ploua.

O cuprinse în brațe și pentru o clipă, Kimberley își rezemă capul de pieptul lui, uitând că acea fericire nu putea dura.

– Mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus. Acum, legat de ceea ce ți-am spus eu...

– Că mă iubești?

– Da. Având în vedere acest lucru, ești de acord să mă lași să plec?

– Să te las să pleci?

– Ești de acord să divorțezi fără să mă obligi să...

– Adică, îmi ceri să divorțez de tine fără să facem dragoste?

– Te rog. Vrei să pleci acum și... să mă uiți?

– Ah, Kim Kim! Știu că ți s-a spulberat încrederea în tine, dar ai, te rog, puțină încredere în mine. Prietena ta nu a mințit spunând că am fost un libertin. Dar, crede-mă când îți spun că am renunțat de bunăvoie la acel stil de viață, că nici măcar nu m-am mai uitat la o altă femeie din clipa în care te-am văzut. Singura mea dragoste ești tu. A fost suficient să te zăresc la petrecerea soților Gilbert; m-am îndrăgostit imediat de tine.

– Cum? Vroia cu toată ființa ei să-l creadă, dar nu putea. Nu e amuzantă gluma asta. După cum îmi amintesc, erai atât de absorbit de dansul cu cele mai atrăgătoare femei de acolo, încât păreai să fi uitat complet că făcuseși cunoștință cu mine.

– Scumpa mea Kim, sper să te conving în curând cât însemni pentru mine, să te conving de dragostea mea. Este posibil să fi dansat cu câteva doamne, nu mai știu foarte bine. Ceea ce-mi amintesc clar este că, după ce m-ai privit ușor disprețuitoare, am încercat să mă port cât se poate de firesc, dar încercam din răsputeri să găsesc o cale de a străpunge învelișul de gheață din jurul tău.

– Ah, Slade! Cât de mult vreau să te cred!

– Crede-mă, iubito, șopti el sărutându-i o lacrimă din colțul ochiului. Ei, acum ce mai e? o întrebă, simțind-o din nou tensionată. Vorbește, Kim, nu lăsa să te macine vreo îndoială. Între noi nu vor mai exista secrete de acum încolo.

Kimberley știa că Slade are dreptate. Dacă vroia să-și recapete încrederea în ea și în ceilalți, atunci trebuia să nu mai lase nimic nelămurit.

– Nici nu trecuseră două zile de când ne-am căsătorit și ai plecat să-ți petreci o zi la Londra.

– Nu căutam acolo ceea ce-mi refuzai tu. Ah, aș dori atât de mult să te sărut, iubito, dar cred că este esențial să explicăm mai întâi totul. Știam că te iubesc din ziua în care ne-am căsătorit. Ceea ce nu știam, pentru că nu avusesem niciodată o astfel de experiență, era cât de mult te iubesc. Am descoperit asta în ziua următoare.

– Când am dispărut?

– Da. Nu mai raționam clar; nu era decât groaza că nu te voi mai găsi în viață.

În clipa aceea, Kimberley începu să-l creadă: nu putea fi încă atât de afectat, atât de obsedat de amintirea acelor clipe înfiorătoare, dacă nu ar fi simțit așa cum pretindea că simțise.

– Ah, Slade!

– Am simțit că înnebunesc. Mi-am reproșat că mă purtasem atât de dur cu tine. M-ai făcut să mă gândesc serios. În a doua noapte, când te-ai dus la

culcare, mi-am dat seama că nu pot gândi clar avându-te atât de aproape. Așadar, am hotărât să merg la Londra în ziua următoare, departe de tine. Temerile mele păreau ridicole. Dar, când am descoperit că iei tranchilizante, știind că nu doreai această căsătorie, trebuia să mă distanțez de tine ca să pot gândi.

– Te-ai întors încărcat cu valize.

– M-am gândit că e mai bine să te obișnuiești cu gândul că voi rămâne acolo permanent.

– Mă bucur că a fost așa.

În acel moment, Slade nu se mai putu stăpâni. Cu un geamăt de dorință, o strânse în brațe, apăsându-și buzele peste ale ei, în timp ce Kimberley, răspunzându-i cu aceeași pasiune, se lăsă învăluită de dragostea lui.

– Iubito!

– Ah, Slade, te iubesc atât de mult!

– Nici nu știi ce chin am trăit din cauza ta. Te doream atât de mult, încât, atunci când am venit a doua oară de la Londra...

– Chiar! De ce te-ai dus acolo?

Așezându-se cu ea în brațe, Slade îi desfăcu părul și, atât de absorbit de mângâieri și sărutări, abia într-un târziu își aminti că lăsase întrebarea ei fără răspuns.

– A doua mea călătorie la Londra a fost pur și simplu pentru că încercam să te fac să mă vezi ca pe un soț. Am înțeles că nu-ți plăcea ideea ca eu să am

relații extraconjugale, așa că m-am gândit că merită să forțez puțin nota.

– Am crezut atunci că deja avuseseși o aventură.

– Nu a mai existat nici o altă femeie în viața mea în afară de tine, de când te-am întâlnit. Cum ar fi fost posibil, din moment ce-mi umpli sufletul și gândurile. Mi-am dat seama însă c-ar fi fost o prostie din partea mea să precipit lucrurile și că lucrul cel mai înțelept este să îți îngădui timpul de care ai nevoie.

– Ai fost atât de răbdător cu mine!

În sfârșit, Kimberley îl putea privi cu ochii strălucind de dragostea pe care nu mai trebuia să și-o ascundă.

– Dacă mai continui să mă privești așa, iubito, vei afla cât de nerăbdător poate fi un bărbat când este vorba de femeia inimii lui. O trase mai aproape de el, acoperind-o cu sărutări. Chiar trebuie să ne întoarcem la Bramcote?

– N-am văzut cum arată locuința ta de aici. Este foarte departe?

– Cam la cincisprezece minute... Presupun însă că putem ajunge în zece. Să mergem, Kim, e timpul!

Sfârșit!